Nr. 35

29 augustus 1964

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

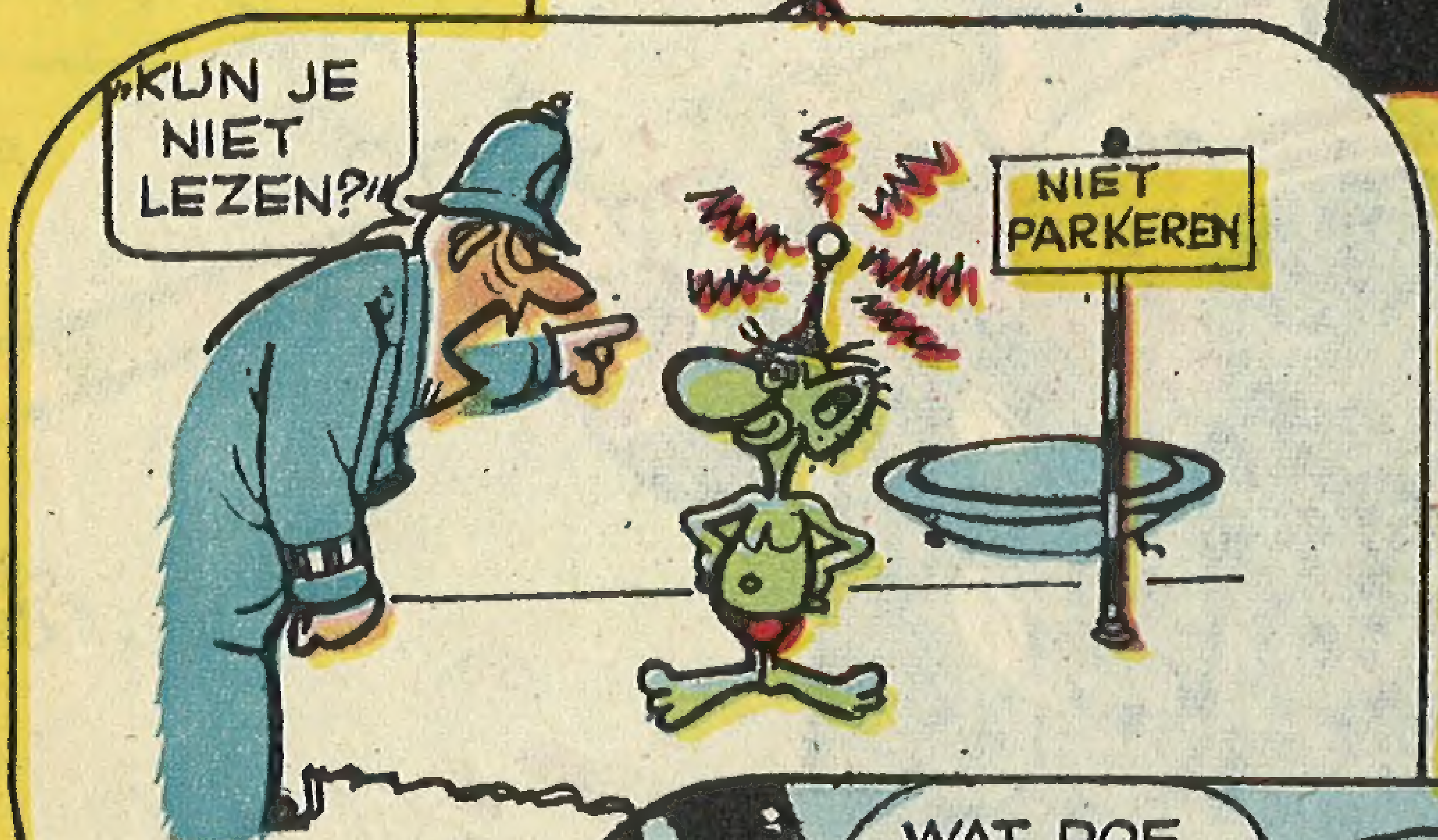

HUMOR

NIEUWS in het kort

De postbodes op het platteland van Ierland, die voorheen de post per fiets rondbrachten, zijn nu uitgerust met scooters.

•

Ursula Schiebe is de eerste Duitse vrouw, die met goed gevolg het examen voor scheepskapitein heeft afgelegd. Ze voert op het ogenblik het bevel over een passagiersboot, die geregelde diensten onderhoudt op de rivier de Main. Ursula is drieëntwintig jaar oud.

•

De luchtvaartmaatschappijen van de Sovjetunie hebben in 1963 tweeëndertig miljoen passagiers vervoerd. Hun toestellen deden in totaal vijfentwintighonderd steden aan.

•

In de buurt van het plaatsje Cortona in de Italiaanse provincie Toscane heeft men enige tijd geleden een slagtand van een prehistorische olifant opgegraven. Geschat wordt dat het dier een miljoen jaar geleden heeft geleefd.

•

Japan heeft aan de stad Kansas City, hoofdstad van de Amerikaanse staat Missouri, een slagschip cadeau gegeven. Het is geen echt slagschip, maar een model op schaal van het Amerikaanse slagschip *Missouri*, dat beroemd is geworden, omdat aan boord van dat schip de Japanse overgave is getekend op het einde van de tweede wereldoorlog. Het model is gemaakt door een Japanner en is nu te zien in het gemeentelijk museum van Kansas City.

•

Het aantal zeehonden dat voorkomt in de buurt van het Canadese Prins-Edwardeiland, is teruggelopen tot een miljoen. Vroeger waren er zeker twintig keer zoveel zeehonden in die omgeving. Reden van de afname is de jacht, die er de laatste jaren op de dieren is gemaakt. Men overweegt nu maatregelen om de ongecontroleerde jacht op zeehonden tegen te gaan.

•

Tot besluit twee nieuwtjes met betrekking tot de Beatles. Prins Charles van Engeland heeft zich onlangs een elektrische gitaar aangeschaft van hetzelfde merk als de Beatles gebruiken.

Twee pasgeboren beertjes in de Londense Whipsnadedierentuin hebben de namen George en Ringo gekregen.

•

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

IK GELOOF DAT DIT EEN HEEL BETROUWBAAR TAPIJT IS. HET LIGT MOOI VAST OP DE WEG... EH... IK BEDOEL: VAST IN DE LUCHT, VIND JE OOK NIET?

STEL JE VOOR DAT WE ZO REGELRECHT NAAR KOEBIJSTAAN ZOUDEN VLIEGEN. IK MOET ER NIET AAN DENKEN, MAAR HET ZOU WEL MACHTIG ZIJN!

OPA EN DINKIE VLOGEN OP HUN TAPIJTJE OP GOED GELUK OVER VREEMDE LANDEN. DIEP BENEDEN HEN SCHOVEN HOGE BERGEN VOORBIJ. LIEFLIJKE BERGMEREN EN ZACHT GLOOIENDE DALEN KWAMEN IN ZICHT EN AAN DE EINDER ZAGEN ZE DONKERE, GEHEIMZINNIGE BOSSEN...

HA, HA, DIE DENKT DAT HIJ ONS KAN INHALEN! NOU, DAN MOET HIJ VROEGER OPSTAAN!
?!

HADDEN WE MAAR EEN LANDKAART MEEGENOMEN! IK ZOU WEL EENS WILLEN WETEN BOVEN WELKE ZEE WE NU VLIEGEN!
MAAK JE GEEN ZORGEN, MEISJE! SCHENK NOG MAAR EENS EEN KOPJE KOFFIE IN, DAT IS BETER WERK!

DE VOLGENDE MORGEN...
JA, HET WORDT TIJD DAT WE DE BENEN EENS STREKKEN. IK VOEL ME EEN HOUTEN HORLEPIEP VAN AL DAT ZITTEN!
KIJK DAAR BENEDEN EENS, OPA! DAT LIJKT ME EEN MOOIE PLEK OM TE LANDEN!

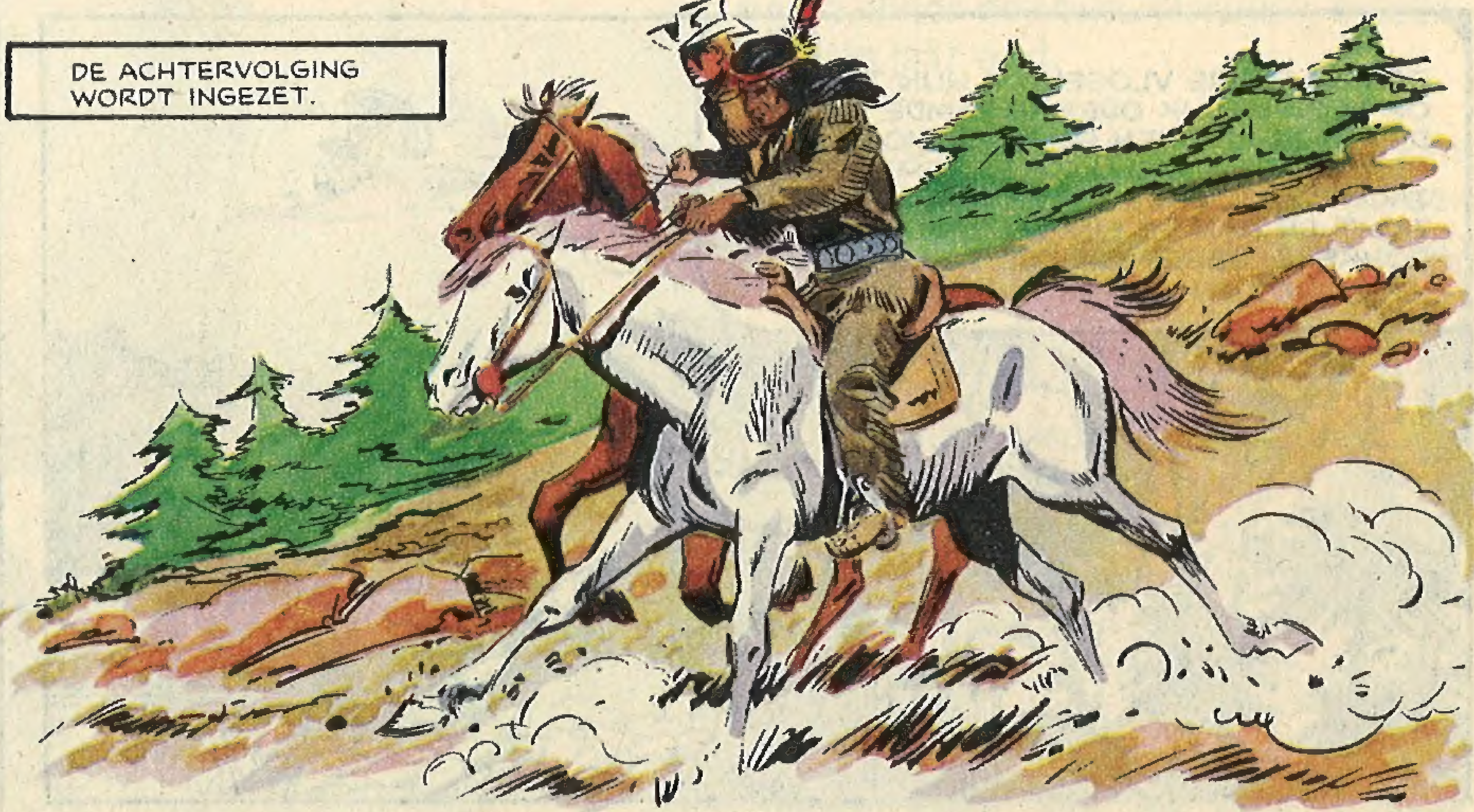

IK GELOOF VERDRAAID DAT ZE DAAR BENEDEN EEN FEEST VIEREN! MOET JE AL DIE VLAGGEN EENS ZIEN, EN KIJK: ZE WUIVEN NAAR ONS! ZOUDEN ZE ONS VERWACHTEN?
ALS IK HET GOED ZIE, IS DIT EEN VLIEGVELD. HET MOET HET VLIEGVELD VAN KOEBIJSTAAN ZIJN!

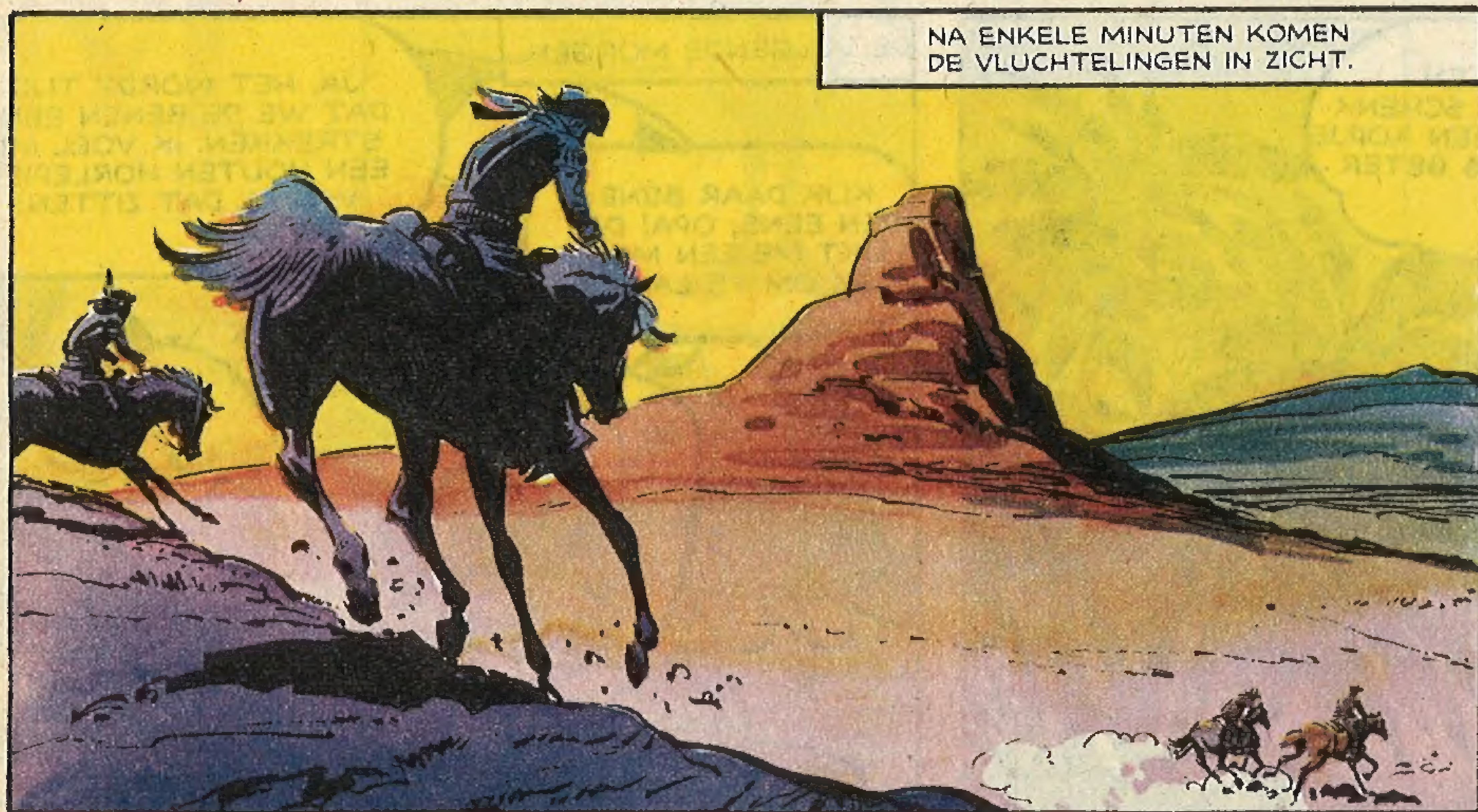

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

ER ONTBRANDT EEN VERBITTERD EN MEEDOGENLOOS GEVECHT.
RODE HOND, IK ZÁL JE!!!
MOORDENAAR!!!

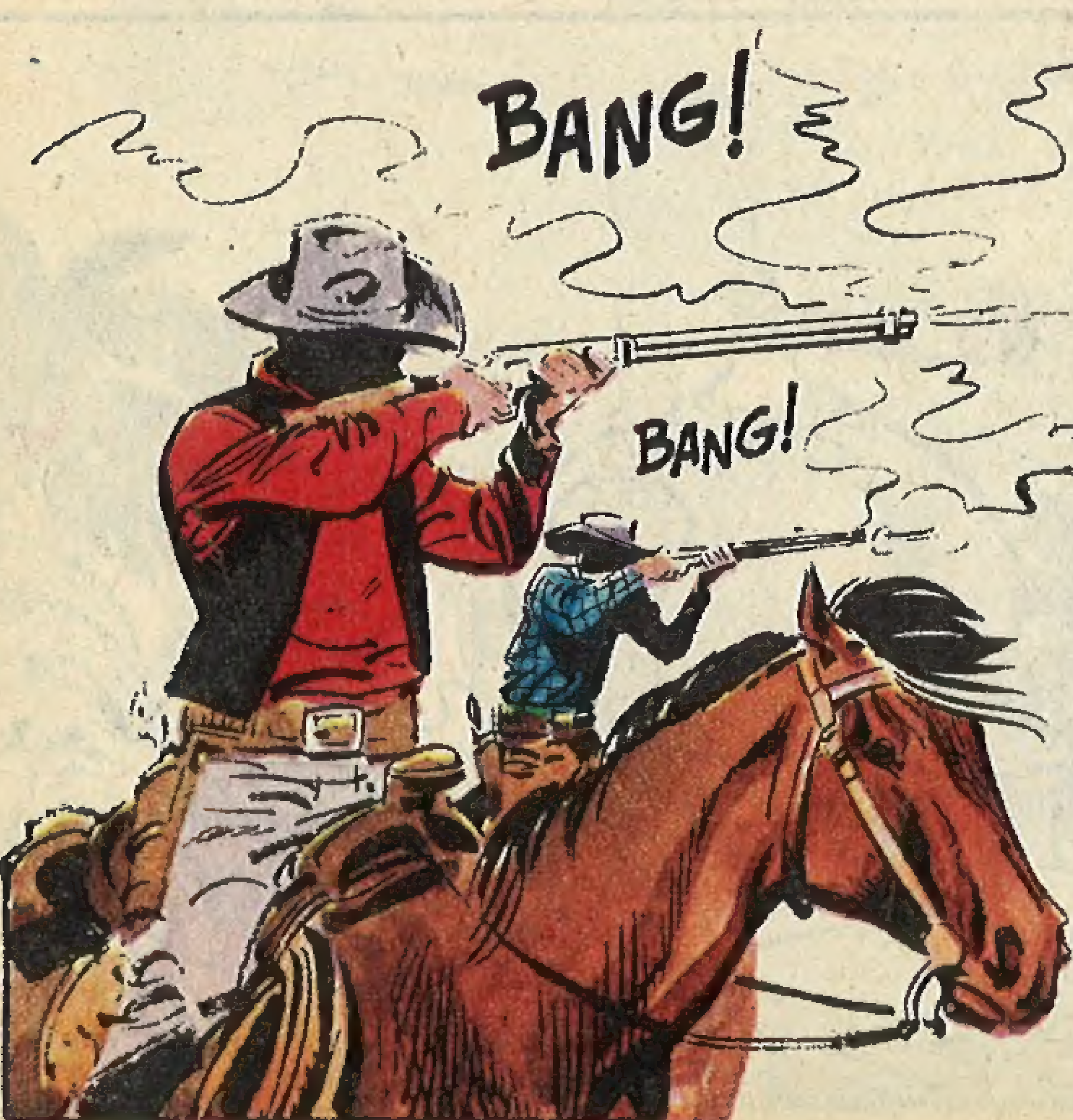

TENSLOTTE MOET SANTER IN WINNETOU ZIJN MEERDERE ERKENNEN.
DEZE KEER ZUL JE ME BESLIST NIET ONTSNAPPEN.
AU... AU!

EN NU ALS HAZEN ACHTER DIE ANDERE BANDIETEN AAN! SANTER KUNNEN WE HIER STRAKS WEL OPHALEN.

DE ACHTERVOLGING WORDT INGEZET.

NA ENKELE MINUTEN KOMEN DE VLUCHTELINGEN IN ZICHT.

MAAR ZE LATEN ZICH NIET GEMAKKELIJK VANGEN.
DAAR ZIJN OLD SHATTERHAND EN WINNETOU!
SCHIET!

BANG!
BANG!

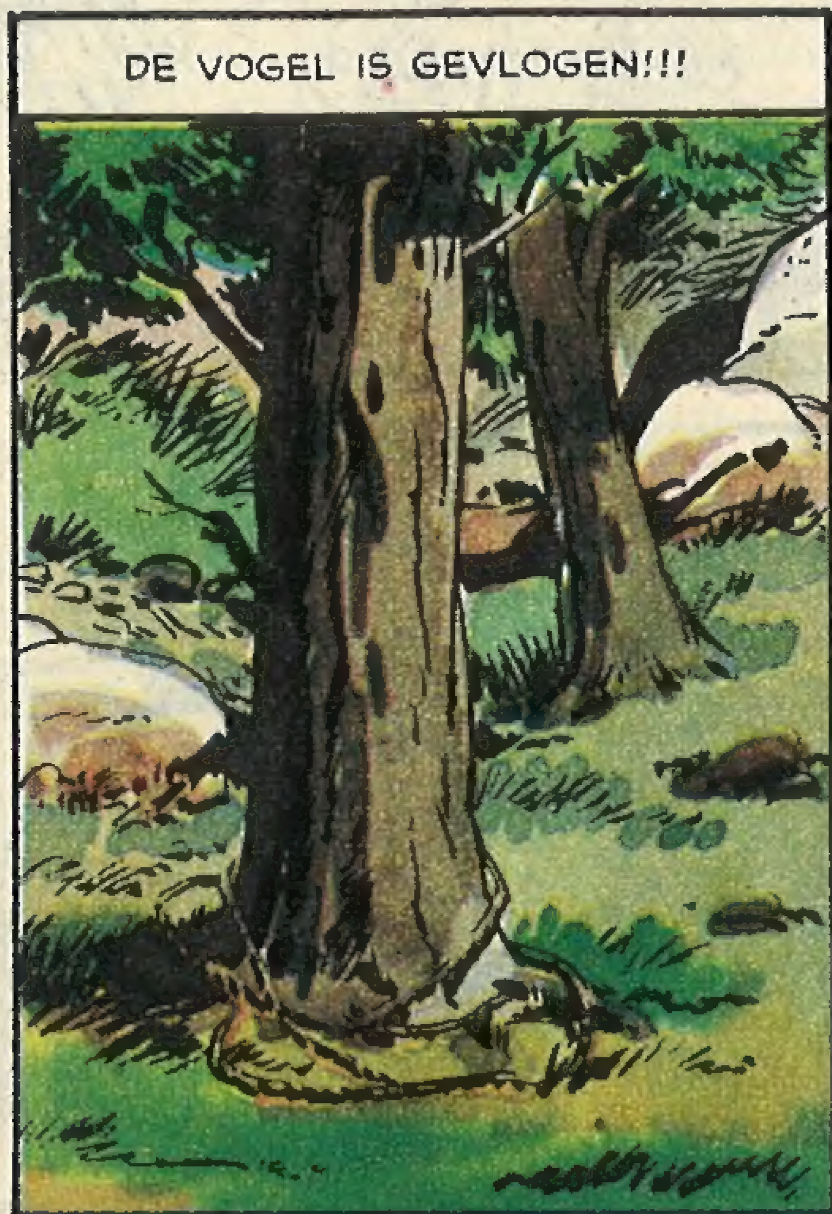

PANG!
PANG!

DE BESTE SCHUTTERS VAN DE PRAIRIE MISSEN OOK DITMAAL NIET.
AH...
AU...
103

WINNETOU, DE MAN VAN DE PRAIRIE, RIJDT ALLEEN WEG. ZAL HIJ SANTER TE PAKKEN KRIJGEN? EN WANNEER EN WAAR ZAL OLD SHATTERHAND ZIJN BLOEDBROEDER WINNETOU TERUGZIEN?

AKRANZ. 61.

Storm en zijn metgezellen waren in handen gevallen van de woeste Gebelenstam...

TIGER-JOE

redder in de nood

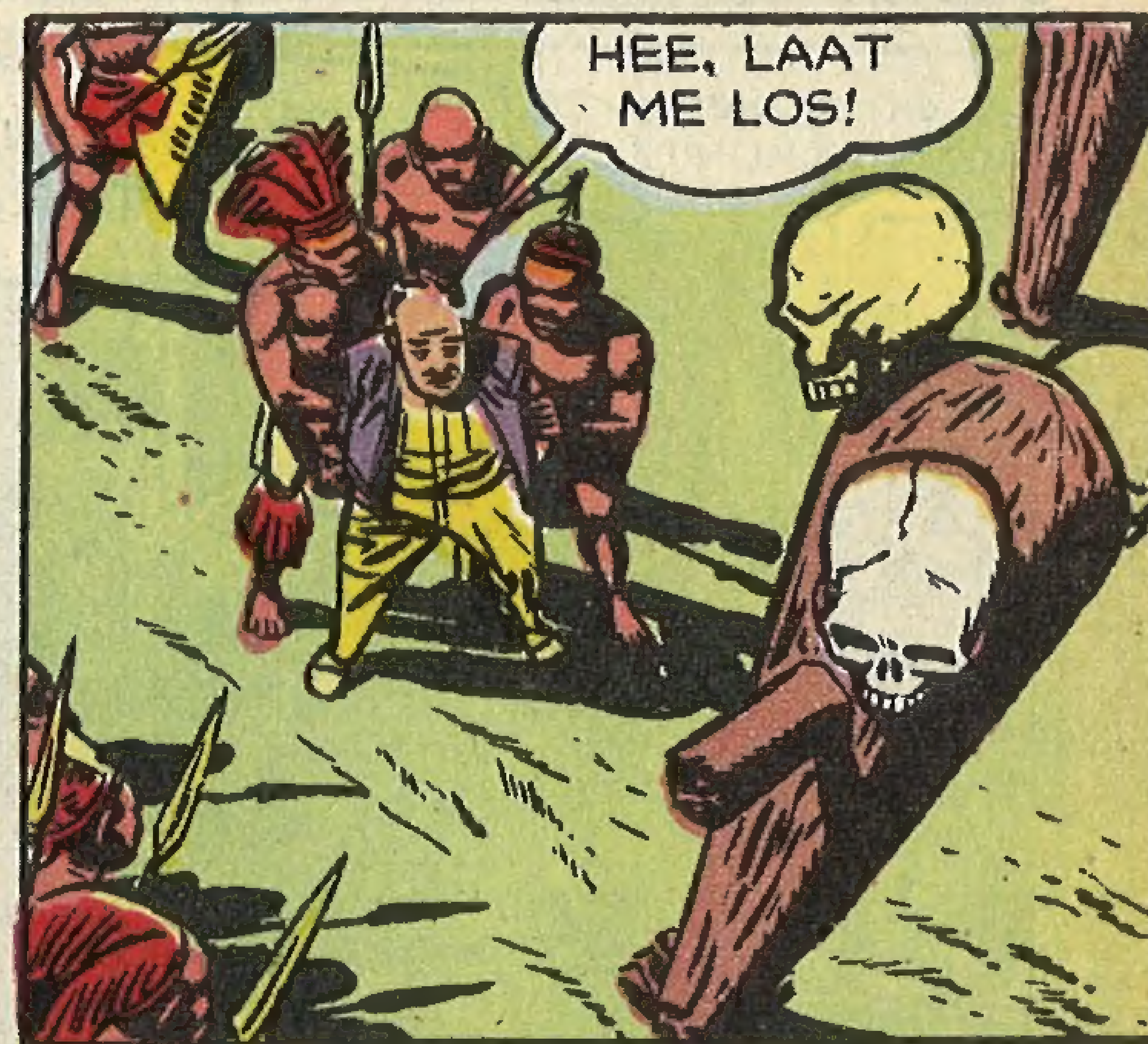

De vrolijke vijf

Paul, die naar het dorp gegaan was om een dokter te halen voor zijn zieke zoontje, was met skiën gevallen. Hij was ontdekt door onze vriendinnen en werd liefdevol verzorgd in de ziekenzaal van de kostschool. Christine ging naar de directrice...

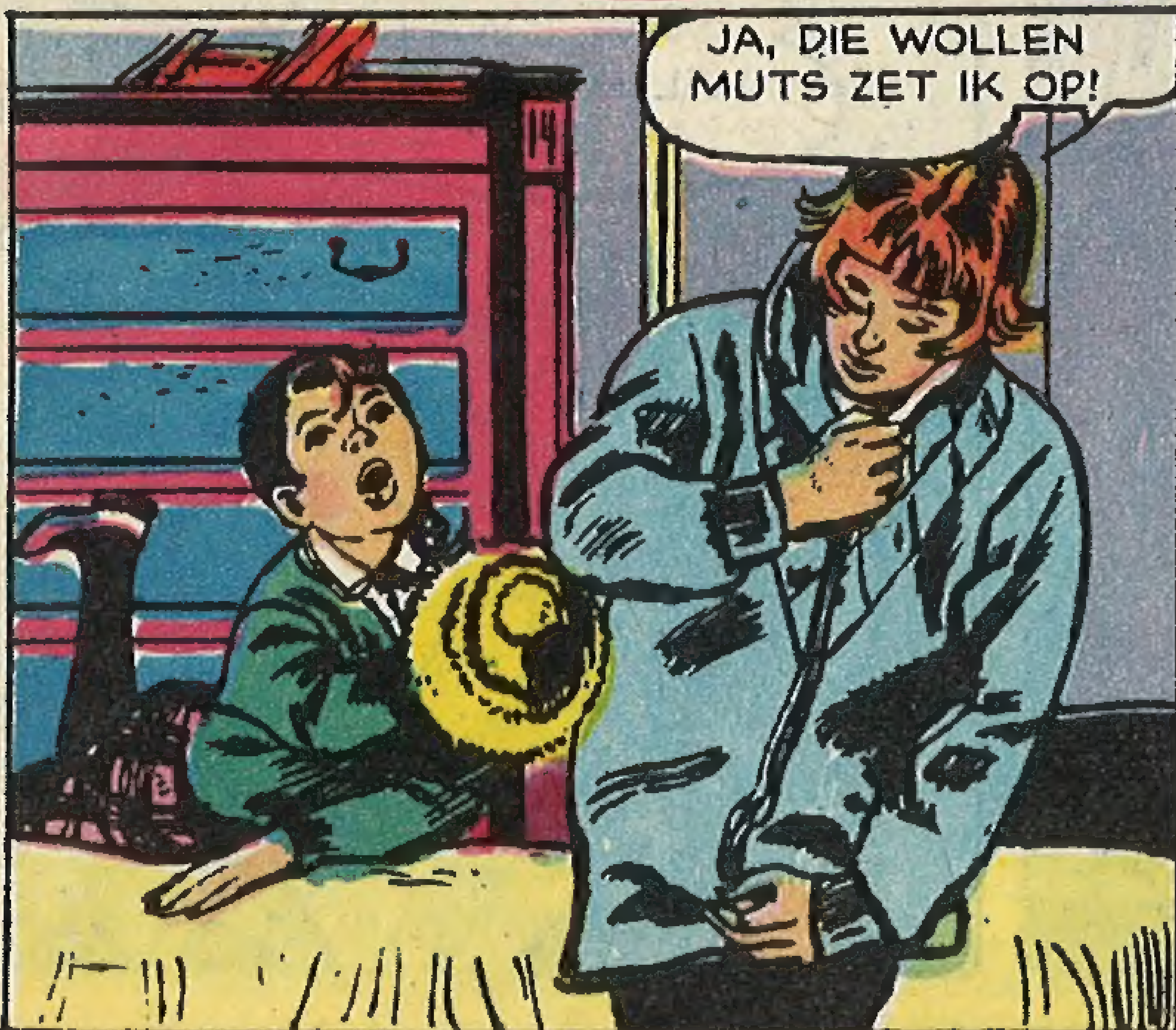

van de Edelweiss-school

de nieuwe **TERRIËR-JEUGDPOCKET**
is één brok spanning en avontuur!!

het spook-gebergte

De schrijver van dit boek, Gordon Shirreffs, heeft zijn sporen verdiend op het gebied van boeken voor de jeugd. Jongens en meisjes vanaf 12 jaar zullen dit pakkende verhaal in één ruk willen uitlezen.

Ergens in Het Spookgebergte moet een goudmijn verborgen zijn. Ieder die het waagt naar de ingang ervan te zoeken, wordt door de sluipschutter Asesino op afstand gehouden. De vader van Gary is bijna het slachtoffer van zo'n schietpartij, maar Gary en zijn vriend Tuck laten zich niet afschrikken. Ze zijn vast van plan het geheim van de verdwenen goudmijn te ontraadselen en worden trouw bijgestaan door Tucks nichtje Sue. Schoten in de nacht, geheimzinnige achtervolgers en griezelige sporen van Asesino's aanslagen kunnen de jongelui er niet van weerhouden het raadsel op te lossen.

Vraag aan je ouders of ze dit spannende boek voor je willen bestellen. Maar... doe het vlug, want de TERRIER-jeugdpockets vliegen weg! De prijs van dit boek, dat een prachtige vierkleurenomslag heeft, is maar:

95 ct.

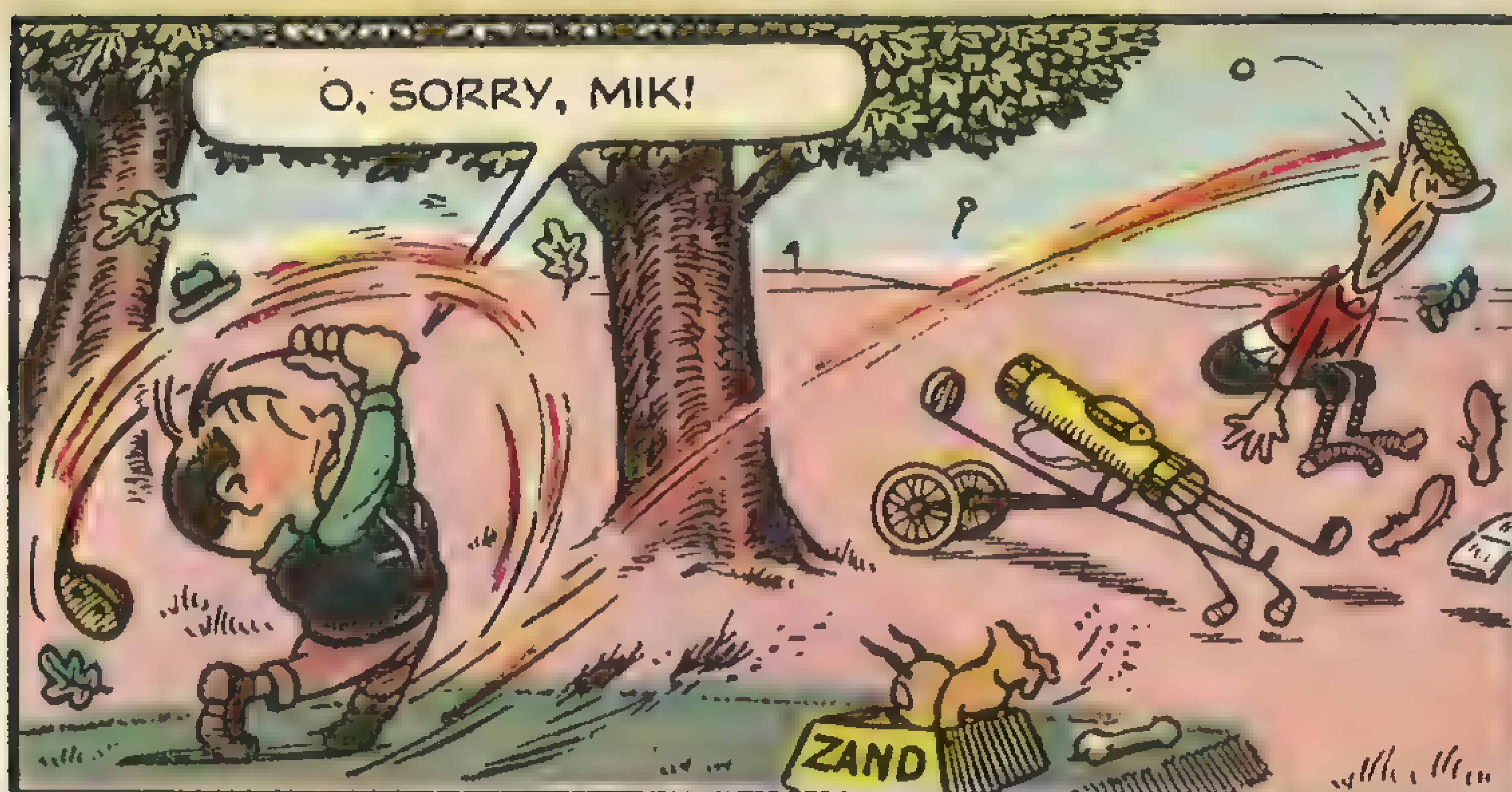
dit boek is verkrijgbaar:

- *Bij de plaatselijke bezorger van dit blad*
- *Door overschrijving van f 0.95 op giro nr. 9229 t.n.v. de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: „HET SPOOKGEBERGTE"*
- *Bij uw boekhandelaar*

België: 20 F. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestr. 34-38, Antwerpen, postrekening 834.05

MUG en MIK

VRAGEN STAAT VRIJ

Kunt u mij iets vertellen over de acteur Ko van Dijk?
Wout Hofland, Naaldwijk

Ko van Dijk, een van de grootste Nederlandse toneelspelers van het ogenblik, komt uit een familie die altijd nauw met het toneel verbonden is geweest. Zijn vader, Ko van Dijk sr., was in zijn tijd een beroemd acteur. Ook de moeder van Ko van Dijk, Jetty van Dijk-Kiecker, was aan het toneel verbonden, evenals zijn ooms en tantes, zijn grootvader en grootmoeder.

Ko van Dijk werd op 25 juli 1916 geboren. Na de lagere school wilde hij naar de toneelschool in Amsterdam, maar dat is

hem nooit gelukt, want hij zakte driemaal achtereen voor het toelatingsexamen. Bekend is dat hij bij een van die examens het versje „Jantje zag eens pruimen hangen" moest voordragen. Maar de examinatoren schudden meewarig het hoofd en zeiden, dat hij maar nooit aan het toneel moest gaan. Ko verrichtte diverse andere baantjes, maar zijn grote droom, het toneel, liet hem niet los. In 1933 trok hij de stoute schoenen aan en solliciteerde bij „Het schouwtoneel". Tot zijn grote verrassing werd hij aangenomen. Hij kreeg zijn eerste rol onder leiding van Adriaan van der Horst en Jan Musch. Dit werd het begin van een zeer succesvolle carrière. In de loop der jaren heeft Ko van Dijk bij diverse Nederlandse gezelschappen gespeeld.

Wilt u mij enige gegevens verstrekken over de Vlaamse schrijver Ernest Claes?
M. R., Wolveetem, België

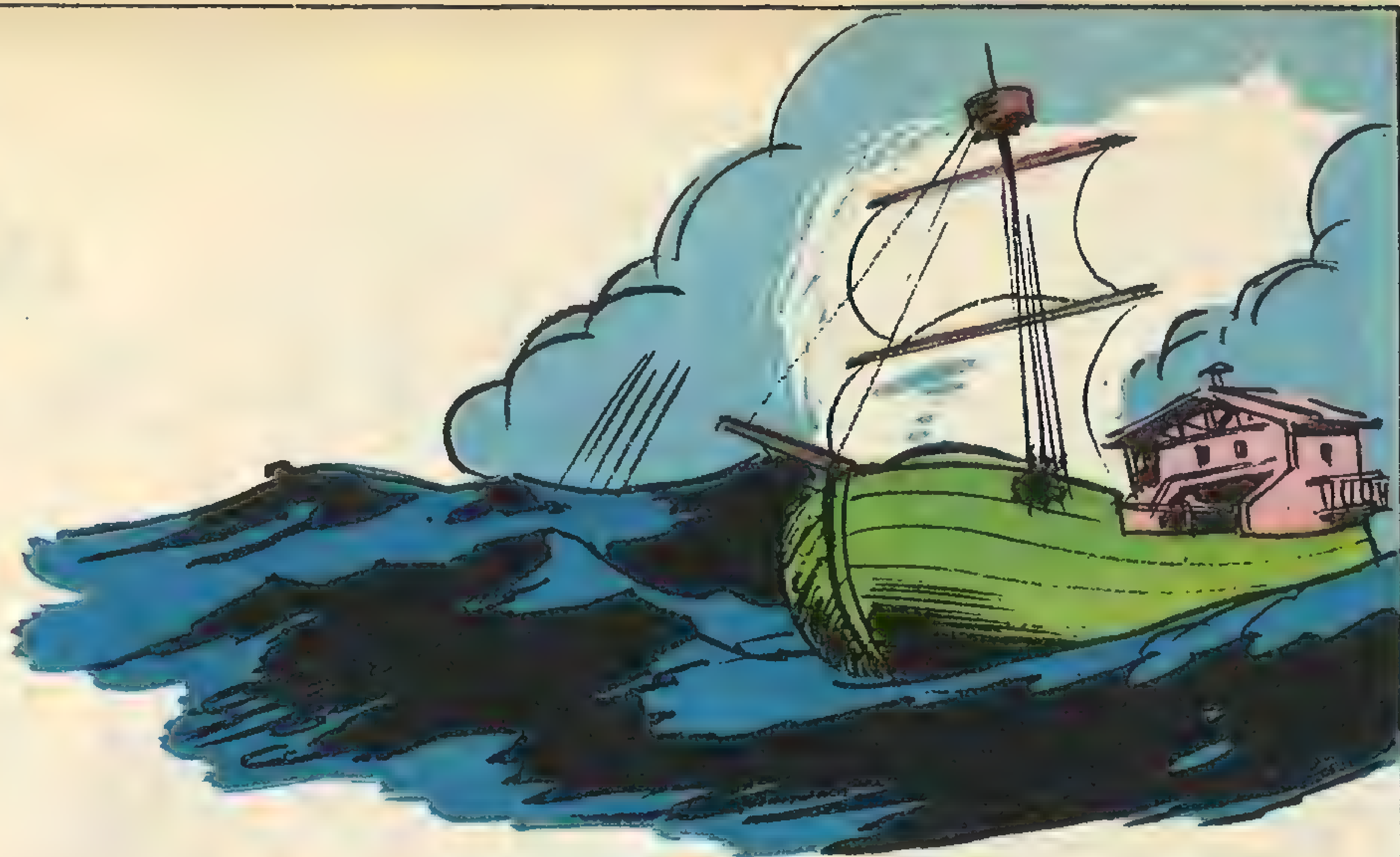
Ernest Claes werd op 24 oktober 1885 geboren te Zichem. Hij was de zoon van een landbouwer, studeerde in Leuven en promoveerde tot doctor in de wijsbegeerte en letteren. Hij streed in de eerste wereldoorlog en was krijgsgevangene in Erfurt. „Uit mijn dorpken" was zijn literaire debuut. Zijn grote roem dankt hij aan „De Witte", in 1905 begonnen en in 1920 gepubliceerd. In 1934 werd het boek verfilmd.

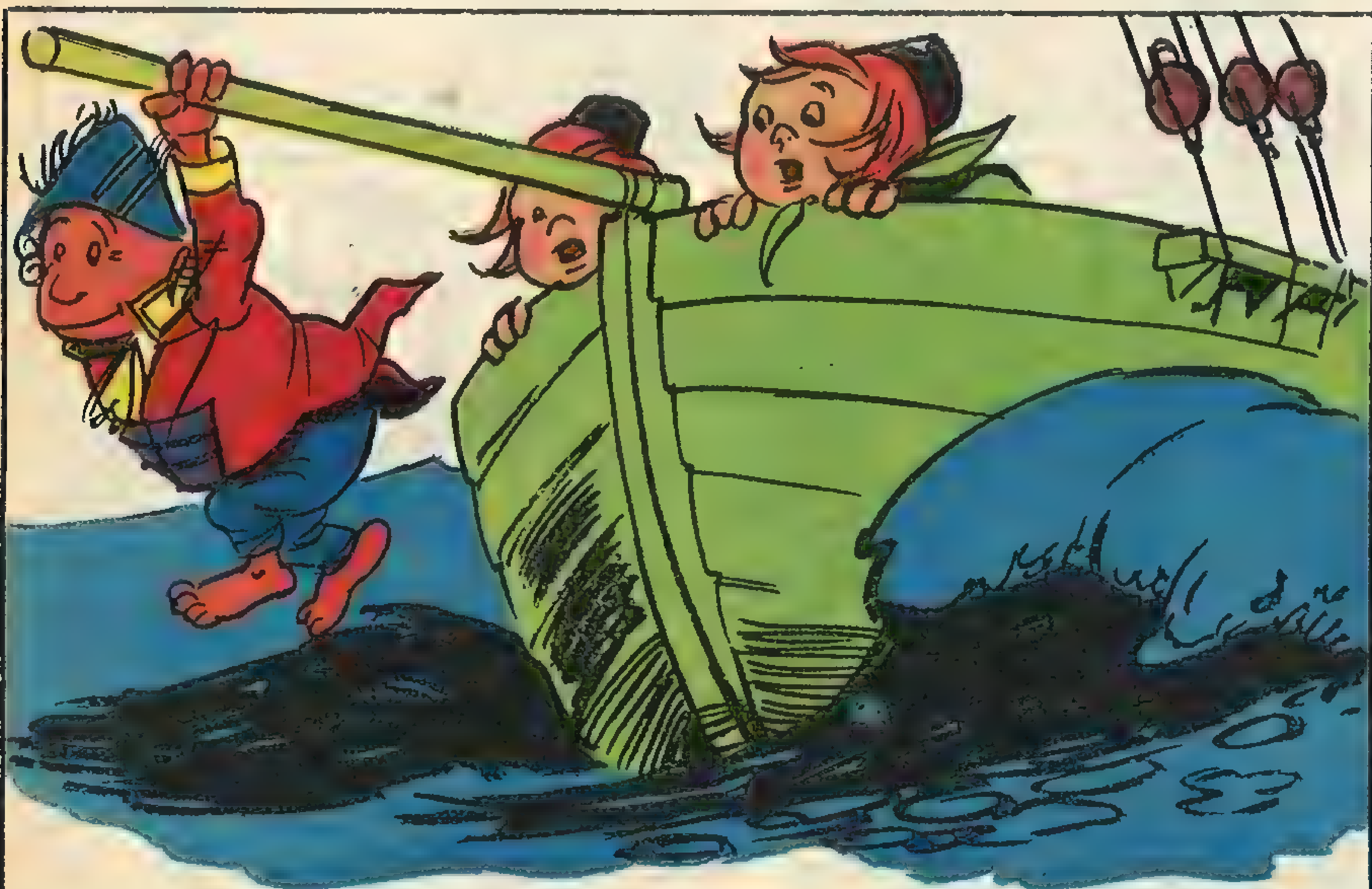
Ernest Claes is een uitstekende novellenschrijver; het grootste deel van zijn verhalen speelt zich af in zijn geboortestreek. In 1950 won hij de eerste prijs in een internationale wedstrijd voor het beste korte verhaal, uitgeschreven door de New York Herald Tribune. Van zijn werken noemen we: „Oorlogsnovellen", „De Witte", „De geschiedenis van Black", „Voor open poort", „Ik was student".

Freek en Frank

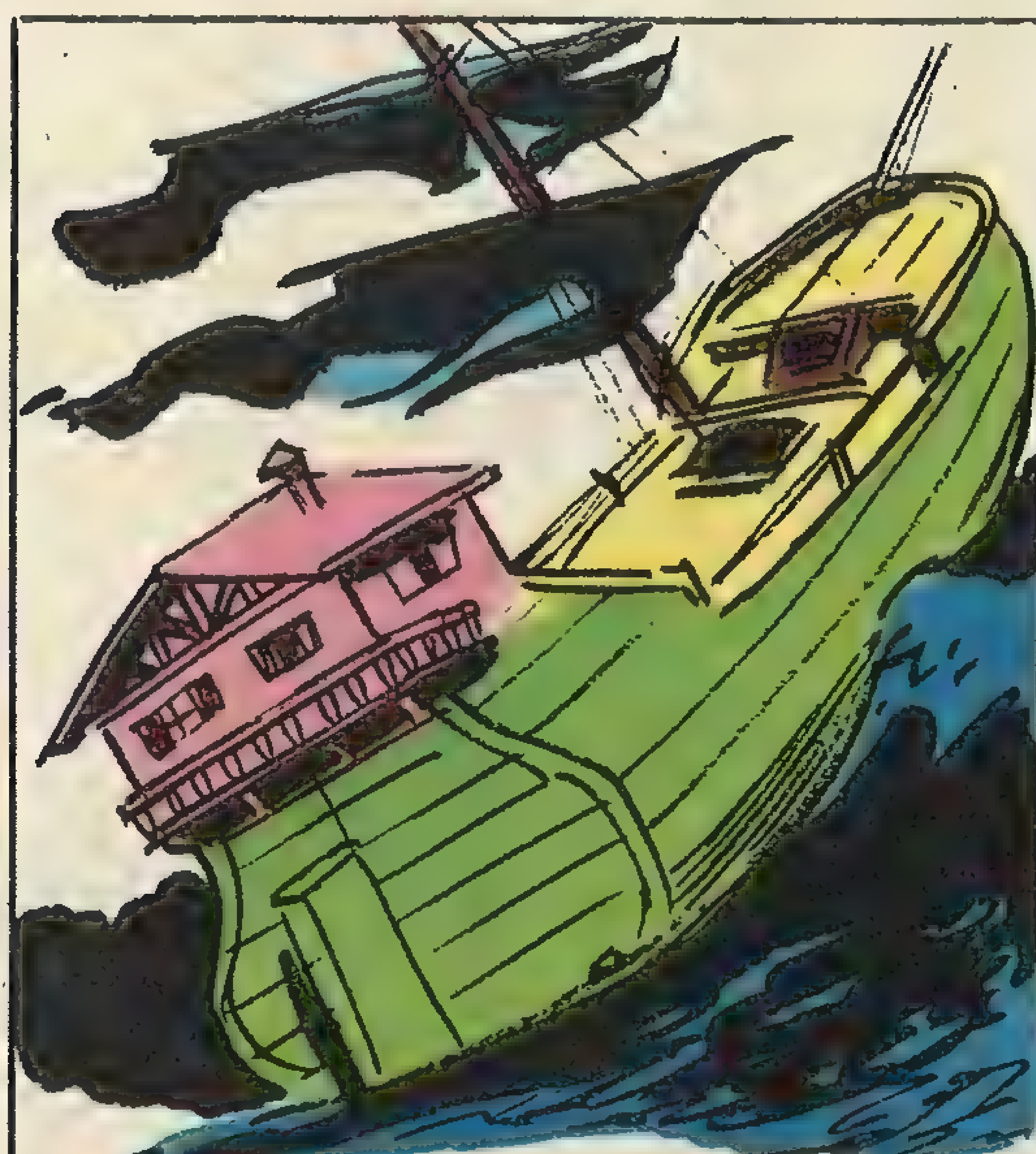
FREEK EN FRANK HADDEN NIET IN DE GATEN, DAT DEGENE DIE ZIJ VOOR ADMIRAAL BOEM HIELDEN, IN WERKELIJKHEID EEN AAP WAS, DIE BOEMS KLEREN HAD AANGETROKKEN...

DADELIJK KREEG DE WIND VAT OP DE ZEILEN EN MET KRAKENDE MAST SCHOOT HET SCHIP DOOR DE GOLVEN. INTUSSEN WACHTTEN FREEK EN FRANK MET KLOPPEND HART OP NIEUWE OPDRACHTEN.

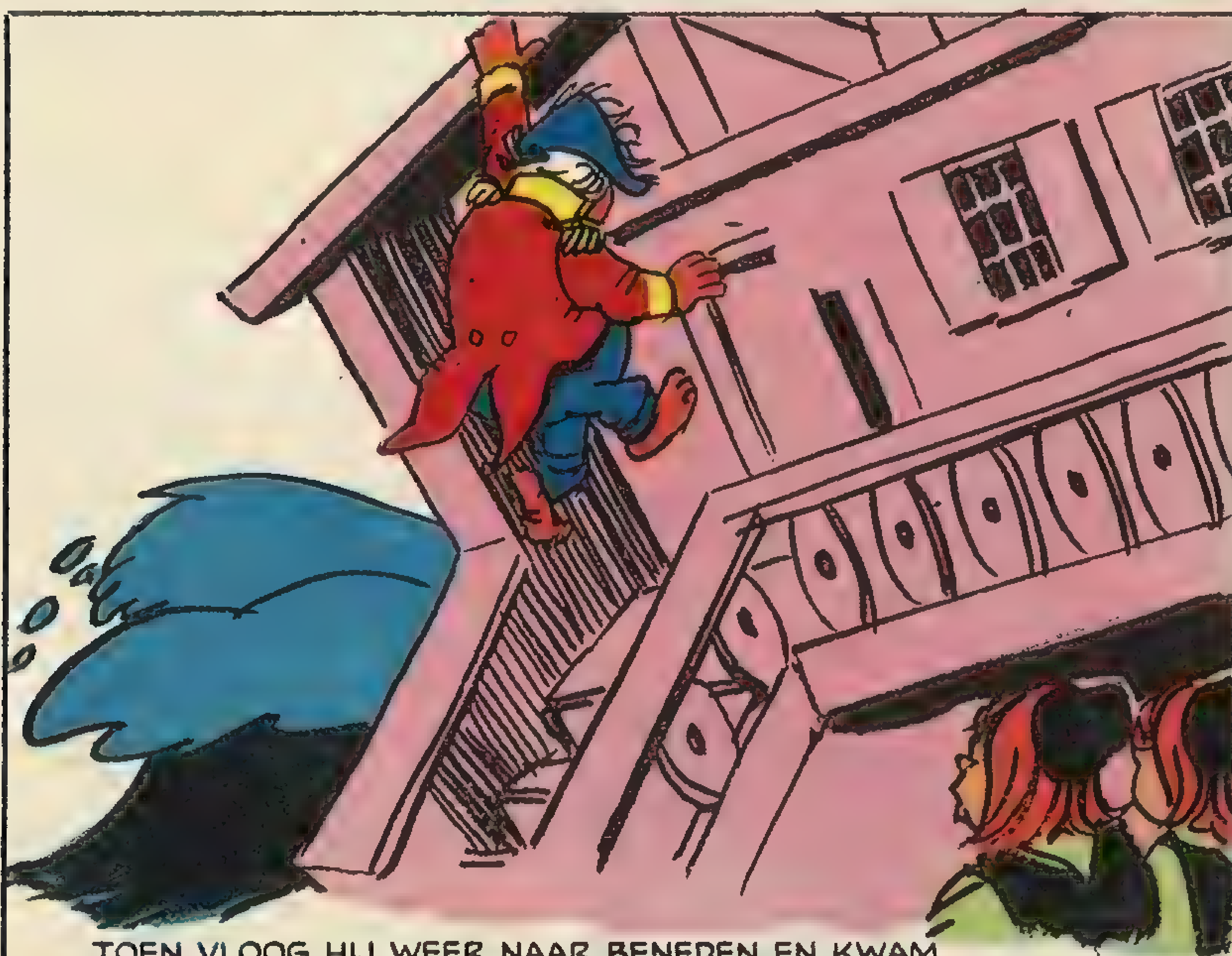
OPEENS ZAGEN ZE TOT HUN GROTE SCHRIK HOE DE ADMIRAAL LUID KRIJSEND AAN HET UITERSTE PUNTJE VAN DE BOEGSPRIET BUNGELDE.

VOOR HET SCHIP ZAG HET ER NIET ZO MOOI UIT. NU HET NIET BESTUURD WERD, KWAM HET AL GAUW DWARS OP DE GOLVEN TE LIGGEN.

DE ADMIRAAL SCHEEN DE SCHRIK GOED TE PAKKEN TE HEBBEN. HIJ KLOM HOOG IN DE MAST EN... RUKTE DE ZORGVULDIG VASTGESJORDE TOUWEN LOS...

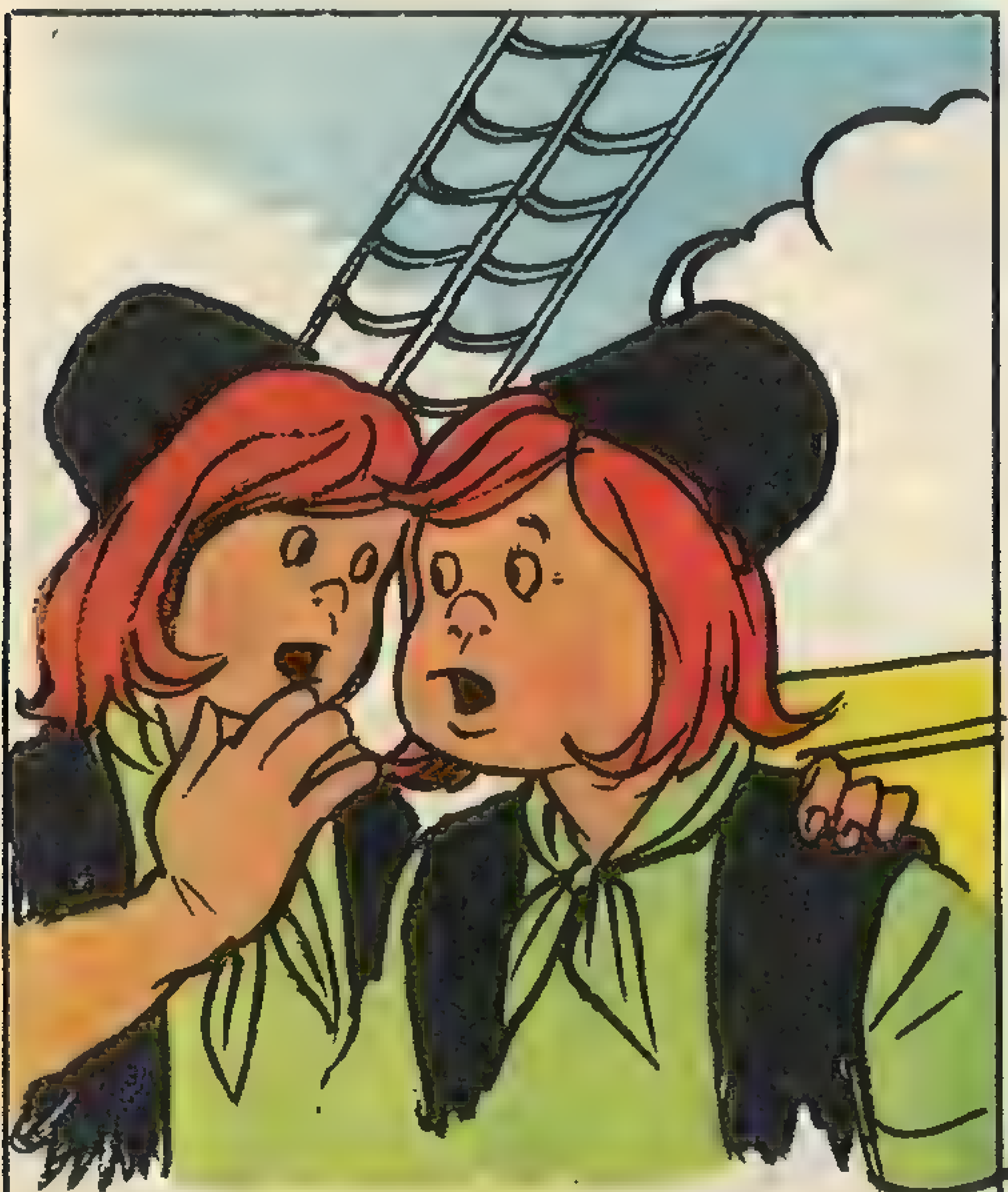
TOEN VLOOG HIJ WEER NAAR BENEDEN EN KWAM VIA HET DAK IN DE KAJUIT TERECHT, VANWAARUIT WELDRA EEN HELS KABAAL WEERKLONK.

FREEK NAM AAN DAT DE ADMIRAAL WENSTE TE ONTBIJTEN EN DAALDE AF NAAR HET RUIM OM EEN VOORRAAD KRAKELINGEN TE HALEN.

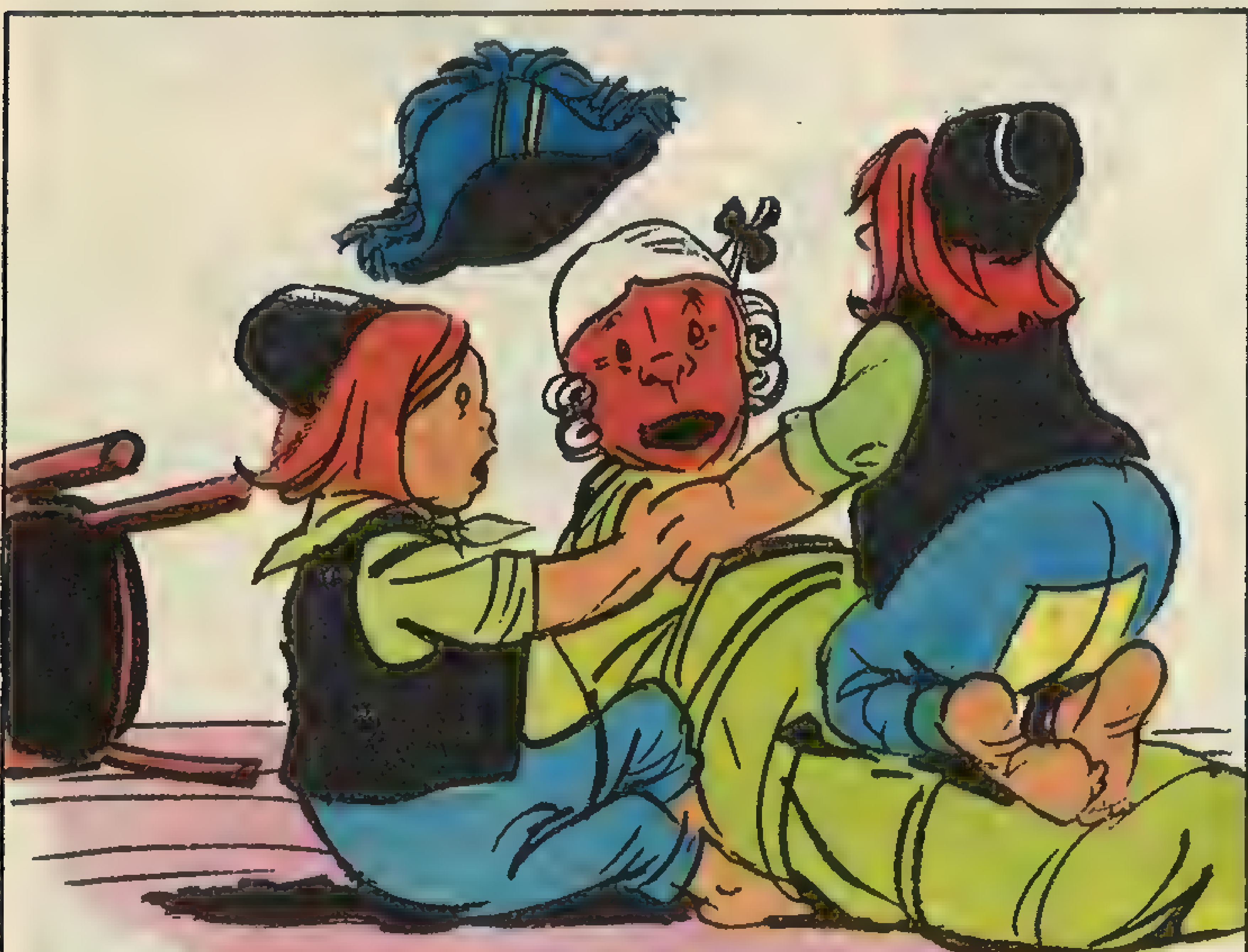
MAAR TOEN DE VRIENDEN DE TAFEL IN DE KAJUIT WILDEN DEKKEN, ZAGEN ZE DE ADMIRAAL VROLIJK AAN DE LAMP HEEN EN WEER SCHOMMELEN.

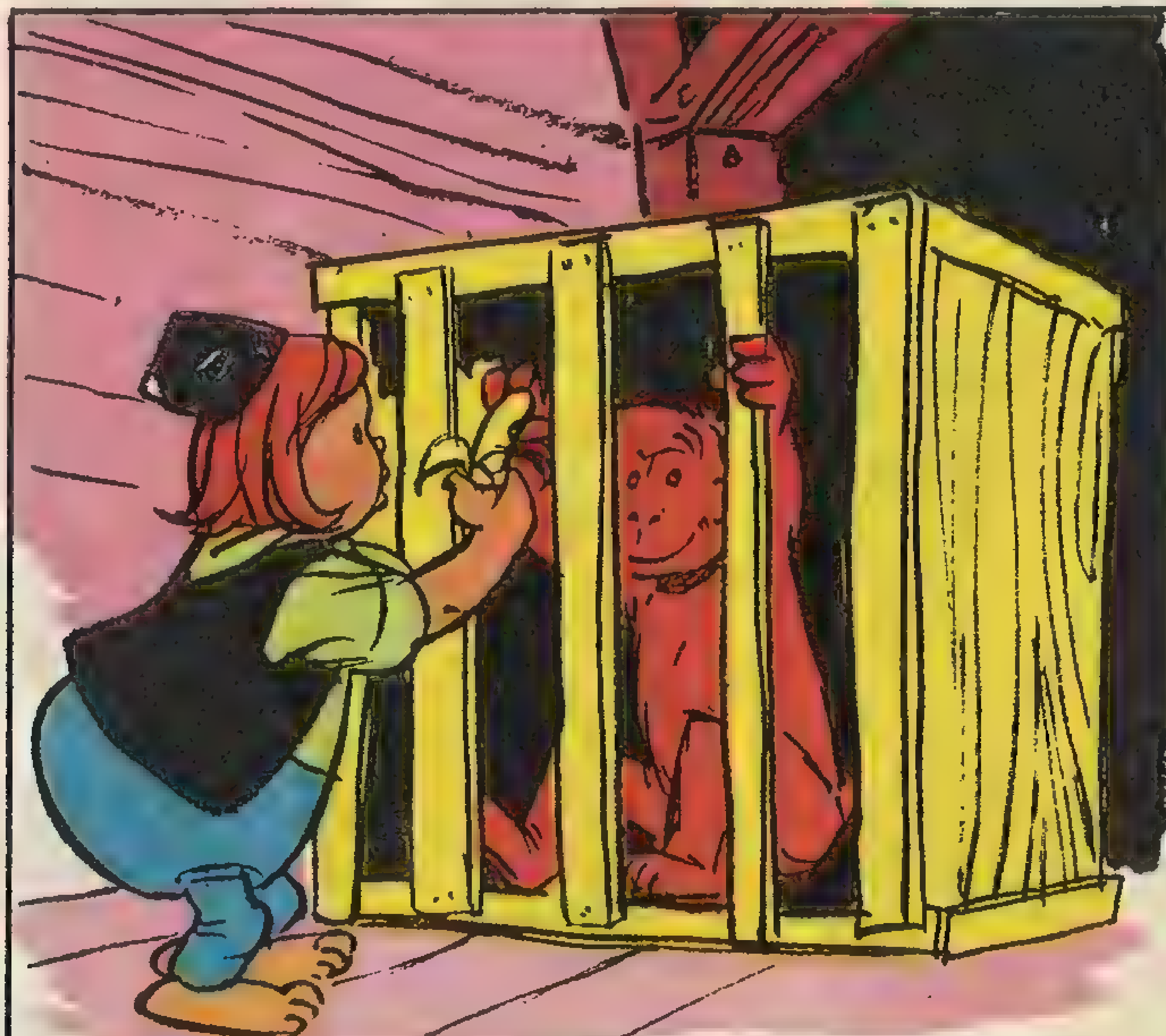
„HIJ HEEFT VAST EEN ZONNESTEEK OPGELOPEN," FLUISTERDE FREEK TOEN ZE WEER BUITEN WAREN.

„WE MOETEN HEM IN ZIJN KOOI VASTBINDEN TOT HIJ WEER NORMAAL WORDT!" BINNEN WAS DE RAVAGE NU VOLKOMEN. DE TAFEL, DE STOELEN, ALLES LAG OVER DE GROND. GEROLD IN EEN TAFELLAKEN SLIEP DE ADMIRAAL MIDDEN TUSSEN DE CHAOS.

MET EEN SPRONG ZATEN FREEK EN FRANK BOVEN OP DE SLAPER, DIE VERGEEFS PROBEERDE OVEREIND TE KOMEN. TOEN KEKEN ZE RECHT IN EEN VERSCHRIKTE APESNOET...

SNEL WERD HET BEEST IN EEN KOOI GEBORGEN. INTUSSEN DACHTEN ZE MET ZORG AAN DE ADMIRAAL, DIE NOG OP HET ONBEWOONDE EILANDJE ZAT...

Cliff Rendall

GEVANGENEN VAN HET HEELAL

SCIENCE FICTION

RENDALL EN ZIJN METGEZELLEN ZIJN DE ONVRIJWILLIGE GASTEN VAN EEN TECHNISCH HOOG ONTWIKKELD VOLK IN HET STELSEL ALPHA-CENTAURI. ZE HEBBEN DE PLANEET ALTABARIAN VERLATEN EN ZIJN GELAND OP DE SATELLIET KAUN...

27

PER ANTI-ZWAARTE-KRACHTLAN VERLATEN ZE HET SCHIP EN NU ONTMOETEN ZE VOOR HET EERST DE BESTUURDER VAN HET SCHIP, DIE IN EEN GEÏSOLEERDE CABINE HEEFT GEZETEN.

DIT IS MIJN OOM WJOR. HIJ IS EEN VAN ONZE LAATSTE RUIMTEPILOTEN, WANT BIJNA ALLE SCHEPEN ZIJN NU VOLAUTOMATISCH!

WAAR BRENGEN JULLIE ONS HEEN, ECAR?

DE EERSTE DAGEN ZIJN JULLIE ONZE GASTEN. DAARNA MOETEN WE JE NAAR DE INTELLIGENTIËN IN HET WETENSCHAPPELIJK CENTRUM BRENGEN.

ZE WILLEN DUS DAT WIJ VOOR HEN OP ZOEK GAAN NAAR EEN ANTI-MATERIE-PLANEET. WAAROM KUNNEN HUN ROBOTS DAT ZAAKJE NIET OPKNAPPEN?

VOOR ZO'N SPEURTOCHT ZOU OOK EEN AUTOMATISCH RUIMTESCHIP GEBRUIKT KUNNEN WORDEN!

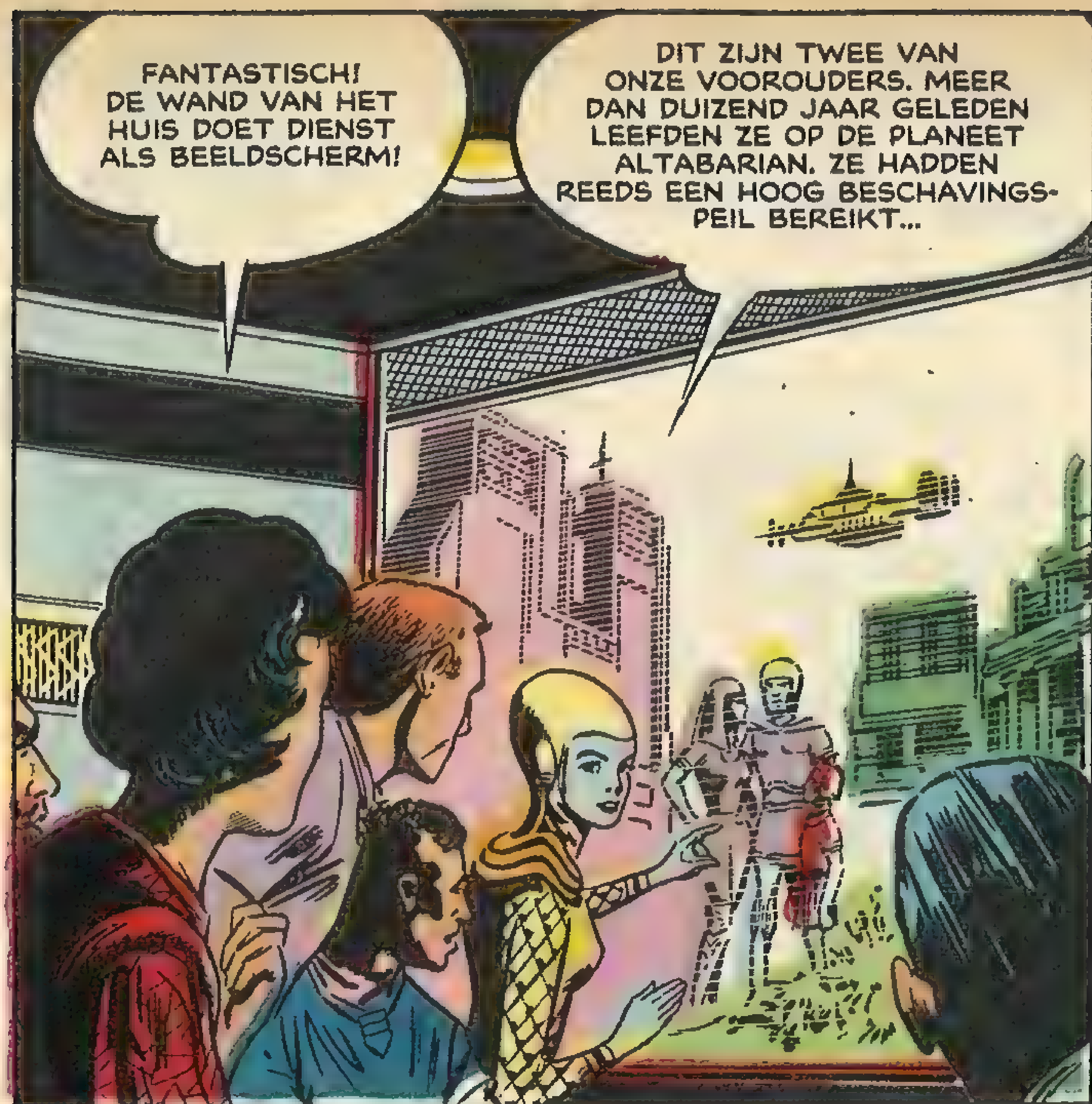
U VRAAGT ZICH MISSCHIEN AF WAAROM ZE ONS, BEWONERS VAN KAUN, NIET VOOR DIE TAAK HEBBEN UITGEKOZEN. HET ZAL U SPOEDIG DUIDELIJK WORDEN WAAROM DE INTELLIGENTIËN Ú HEBBEN GENOMEN!

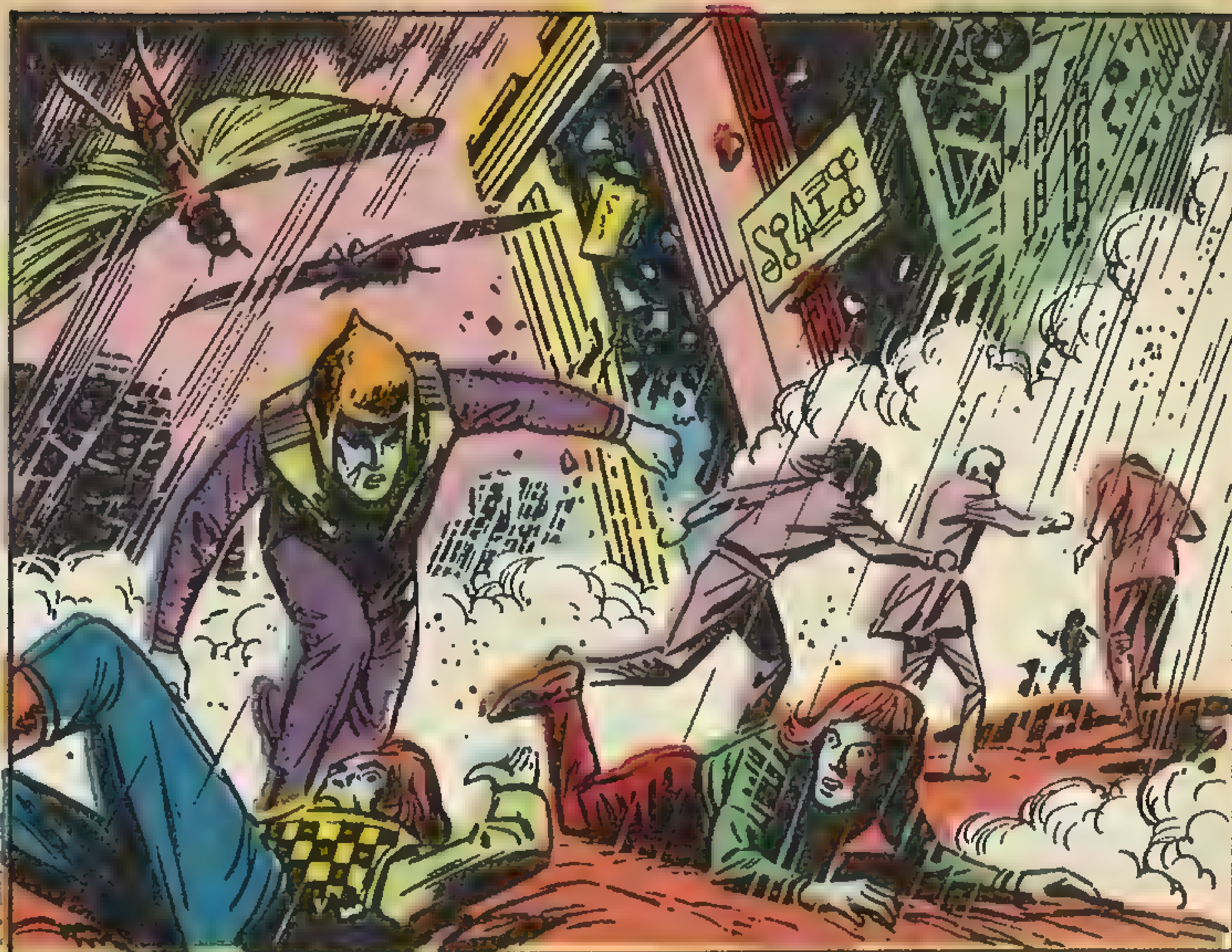
DE LAN LANDT IN EEN PRACHTIGE OMGEVING VLAK BIJ ENIGE VREEMDSOORTIGE HUIZEN.

WELKOM IN DE ZONNEVALLEI!

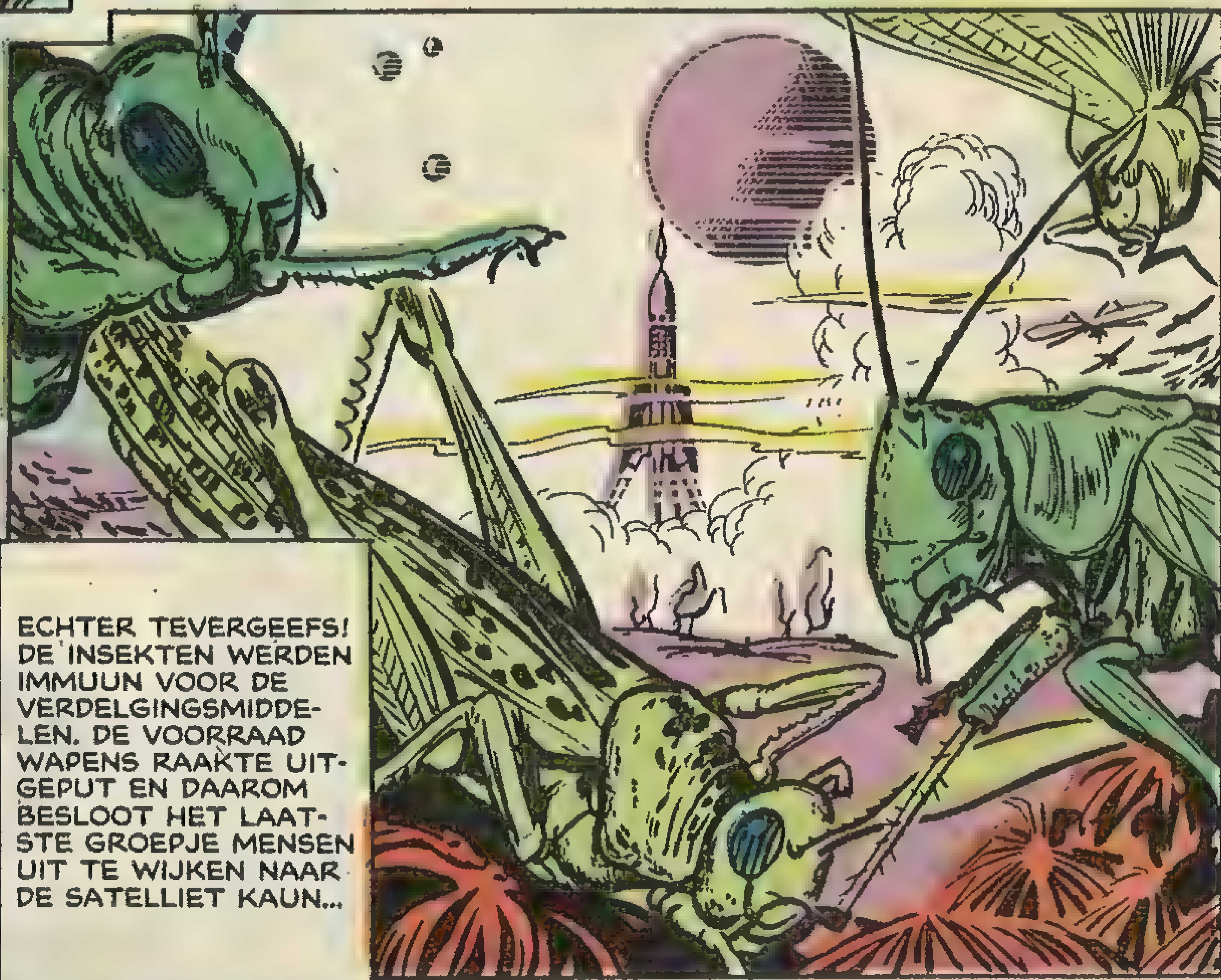
ZWEVENDE HUIZEN! ZE HEBBEN DE ZWAARTEKRACHT HIER TOTAAL OVERWONNEN!

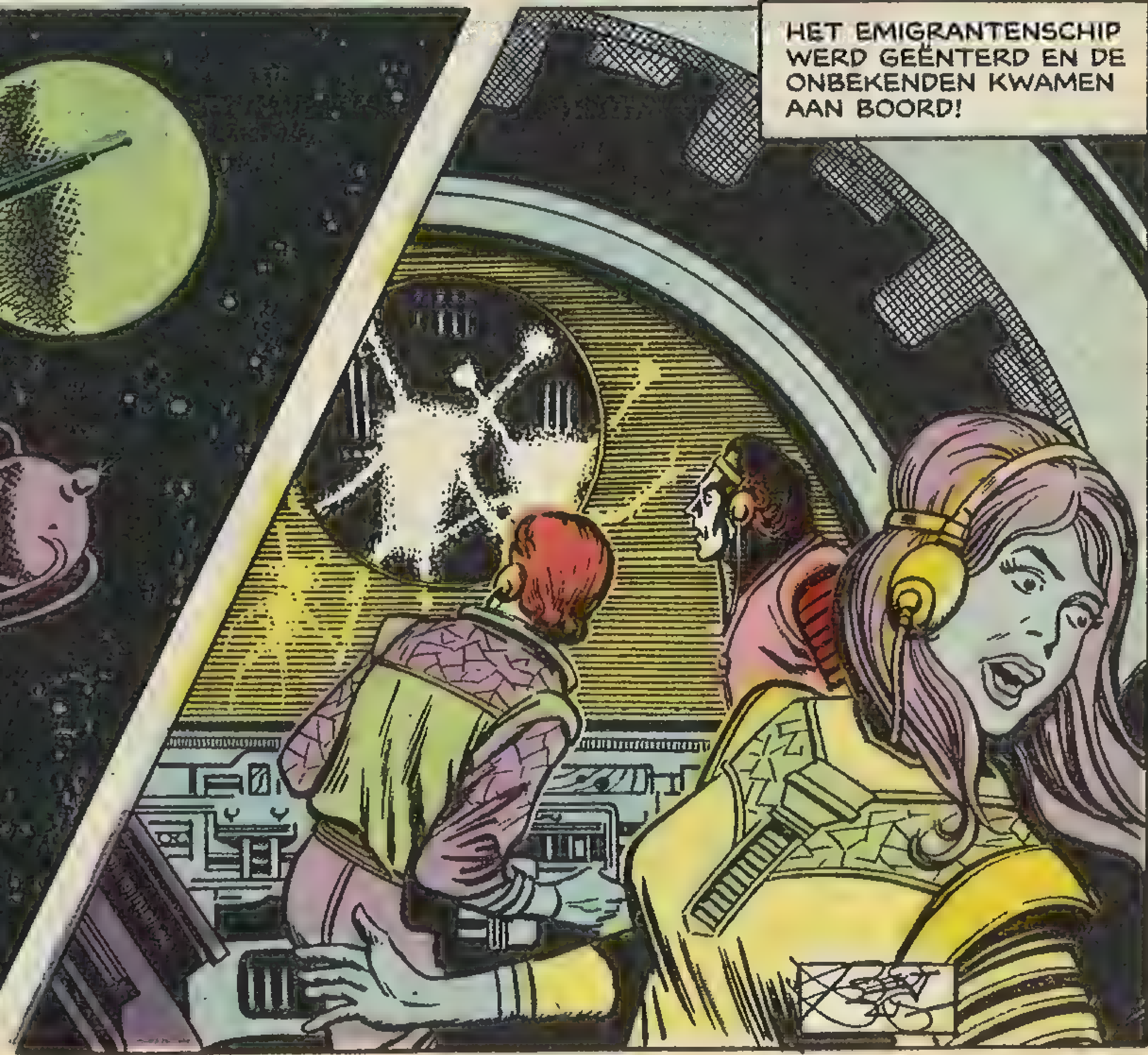

FANTASTISCH! DE WAND VAN HET HUIS DOET DIENST ALS BEELDSCHERM!
DIT ZIJN TWEE VAN ONZE VOOROUDERS. MEER DAN DUIZEND JAAR GELEDEN LEEFDEN ZE OP DE PLANEET ALTABARIAN. ZE HADDEN REEDS EEN HOOG BESCHAVINGSPEIL BEREIKT...

TOEN GEBEURDE ER IETS VRESELIJKS. TEN GEVOLGE VAN HEVIGE NATUURRAMPEN VERLOOR MEER DAN DE HELFT VAN DE MENSEN HET LEVEN. VRAATZUCHTIGE INSEKTEN, DIE DOOR ONBEKENDE OORZAAK PLOTSELING VEEL GROTER WAREN GEWORDEN, ZAAIDEN PANIEK EN VERWOESTTEN IN KORTE TIJD DE NOG AANWEZIGE PLANTENGROEI...

EEN KLEINE GROEP MENSEN, DIE HET NATUURGEWELD HAD OVERLEEFD, STICHTTE EEN GEMEENSCHAP IN EEN ONTOEGANKELIJK GEBERGTE. VANDAAR TRACHTTEN ZE DE STEEDS VERDER OPDRINGENDE INSEKTEN TE BESTRIJDEN...

ECHTER TEVERGEEFS! DE INSEKTEN WERDEN IMMUUN VOOR DE VERDELGINGSMIDDELEN. DE VOORRAAD WAPENS RAAKTE UITGEPUT EN DAAROM BESLOOT HET LAATSTE GROEPJE MENSEN UIT TE WIJKEN NAAR DE SATELLIET KAUN...

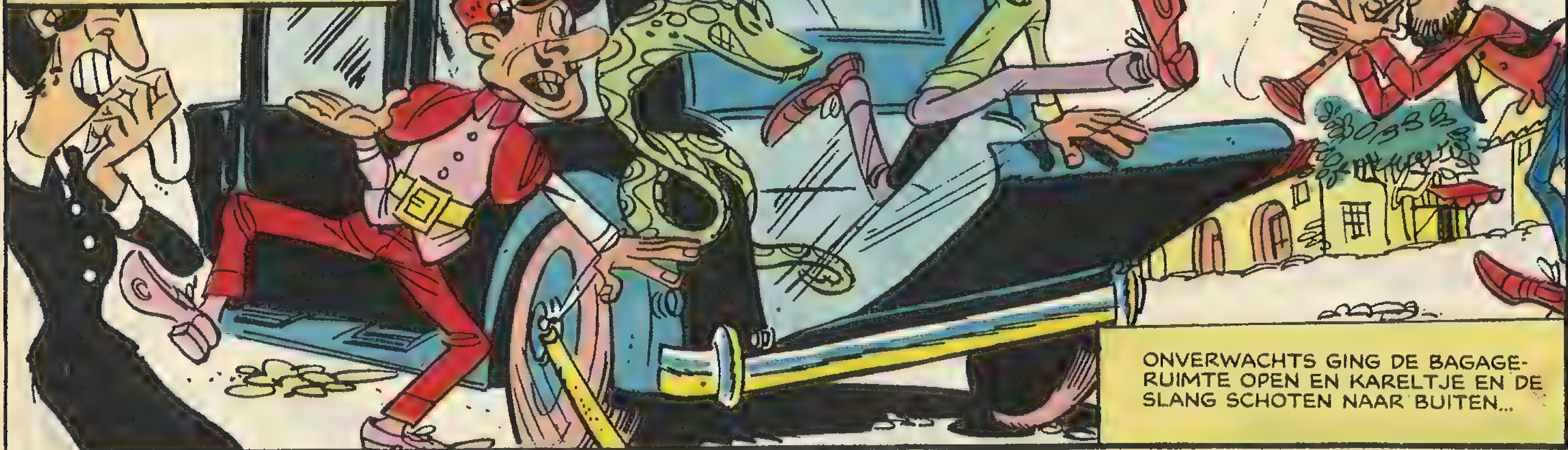

HUN EMIGRANTENSCHIP WAS NAUWELIJKS OP WEG, TOEN HET CONTACT MAAKTE MET EEN ANDER RUIMTESCHIP, AFKOMSTIG UIT DE KERN VAN HET MELKWEGSTELSEL. SPOEDIG BLEEK DAT DE ONBEKENDEN GEEN VRIENDSCHAPPELIJKE BEDOELINGEN HADDEN...

HET EMIGRANTENSCHIP WERD GEËNTERD EN DE ONBEKENDEN KWAMEN AAN BOORD!

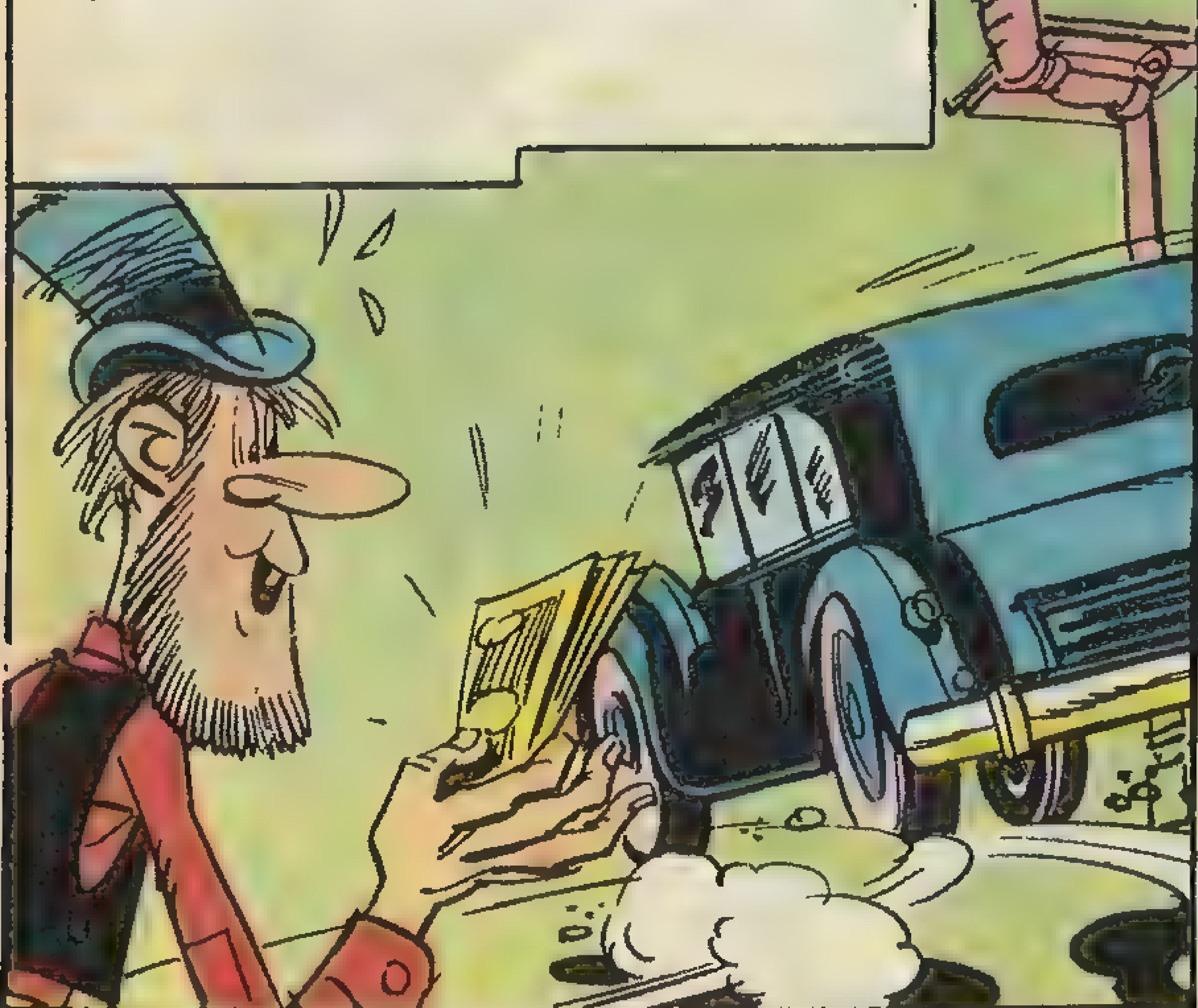
Kareltje Sprint

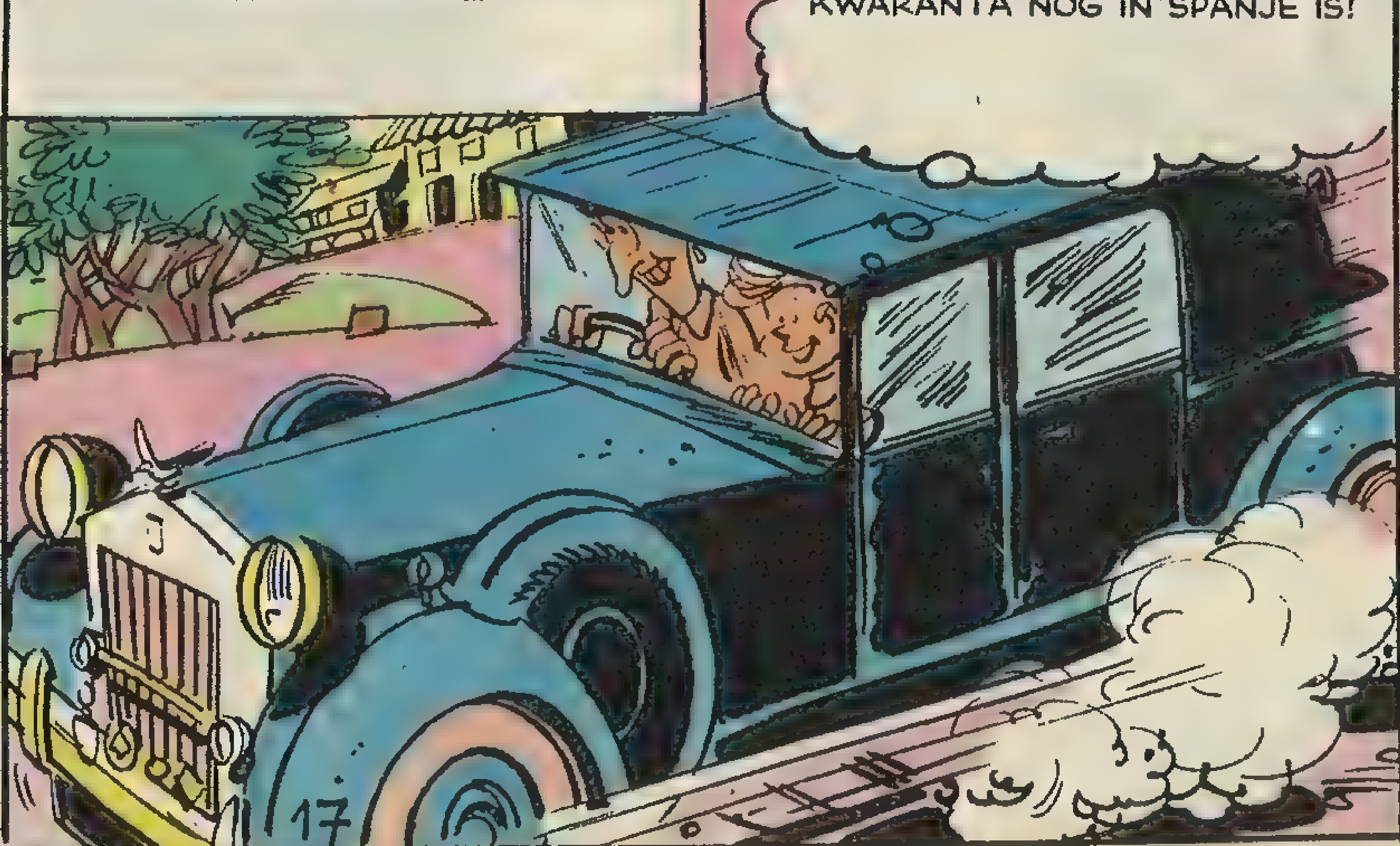

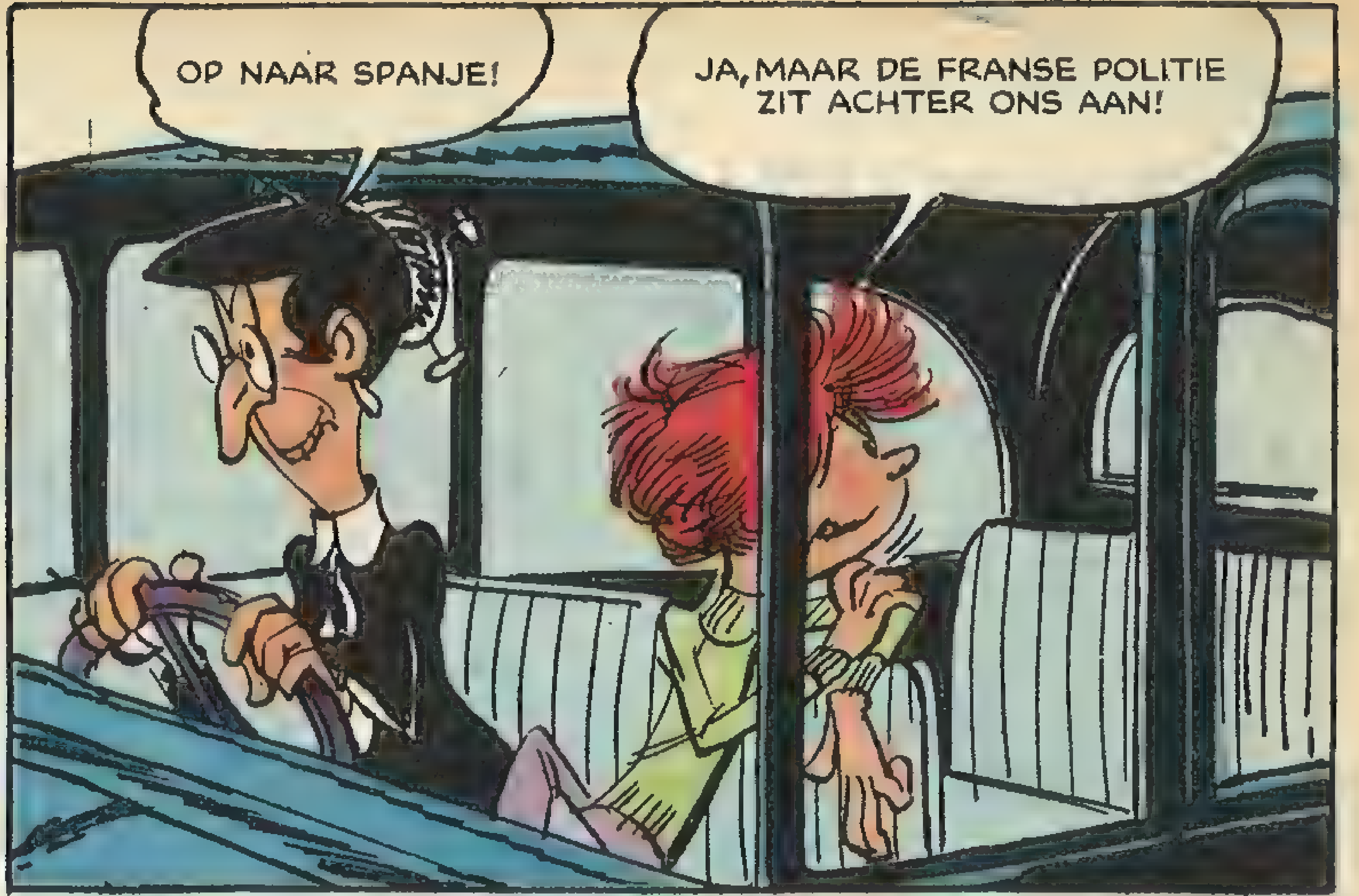

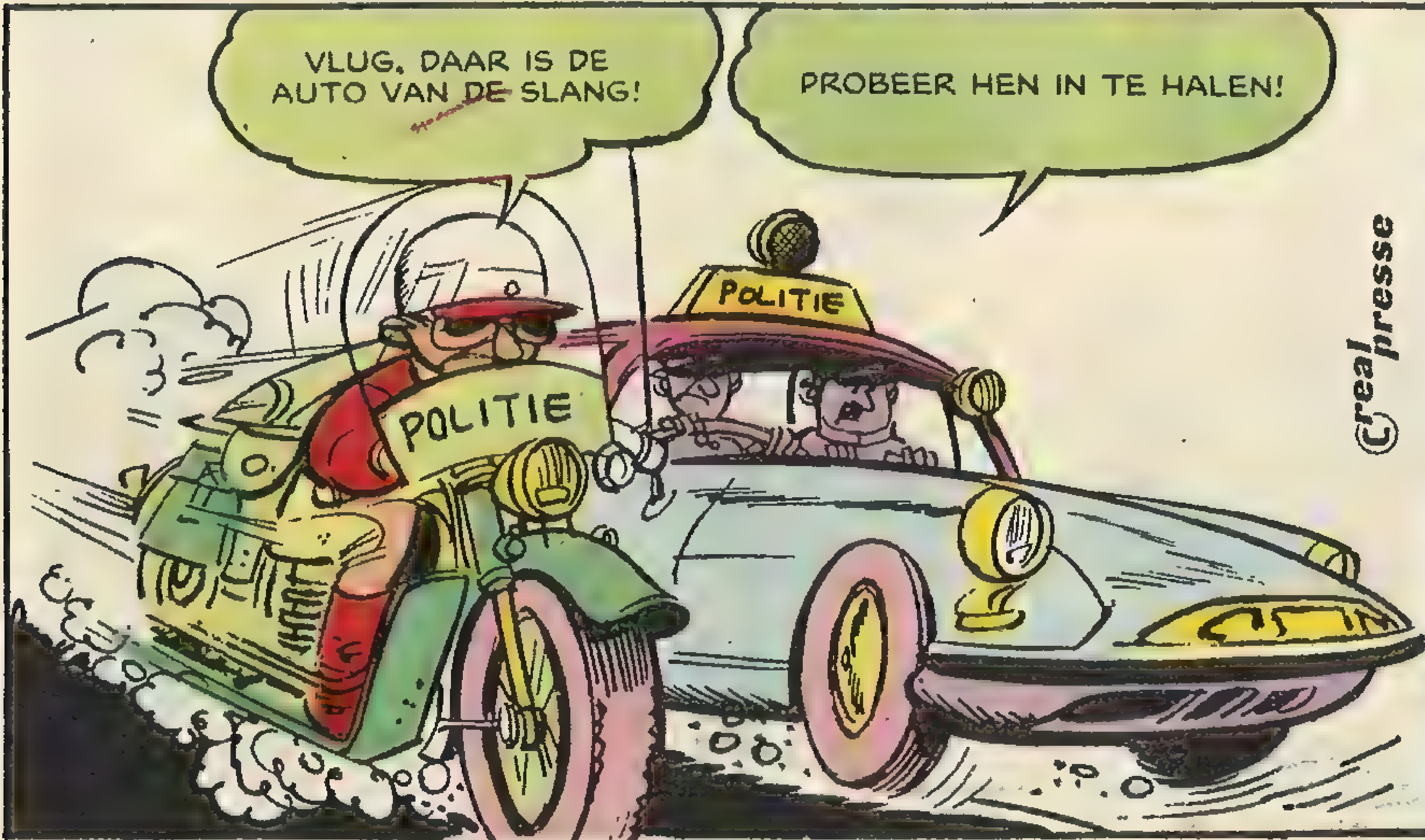

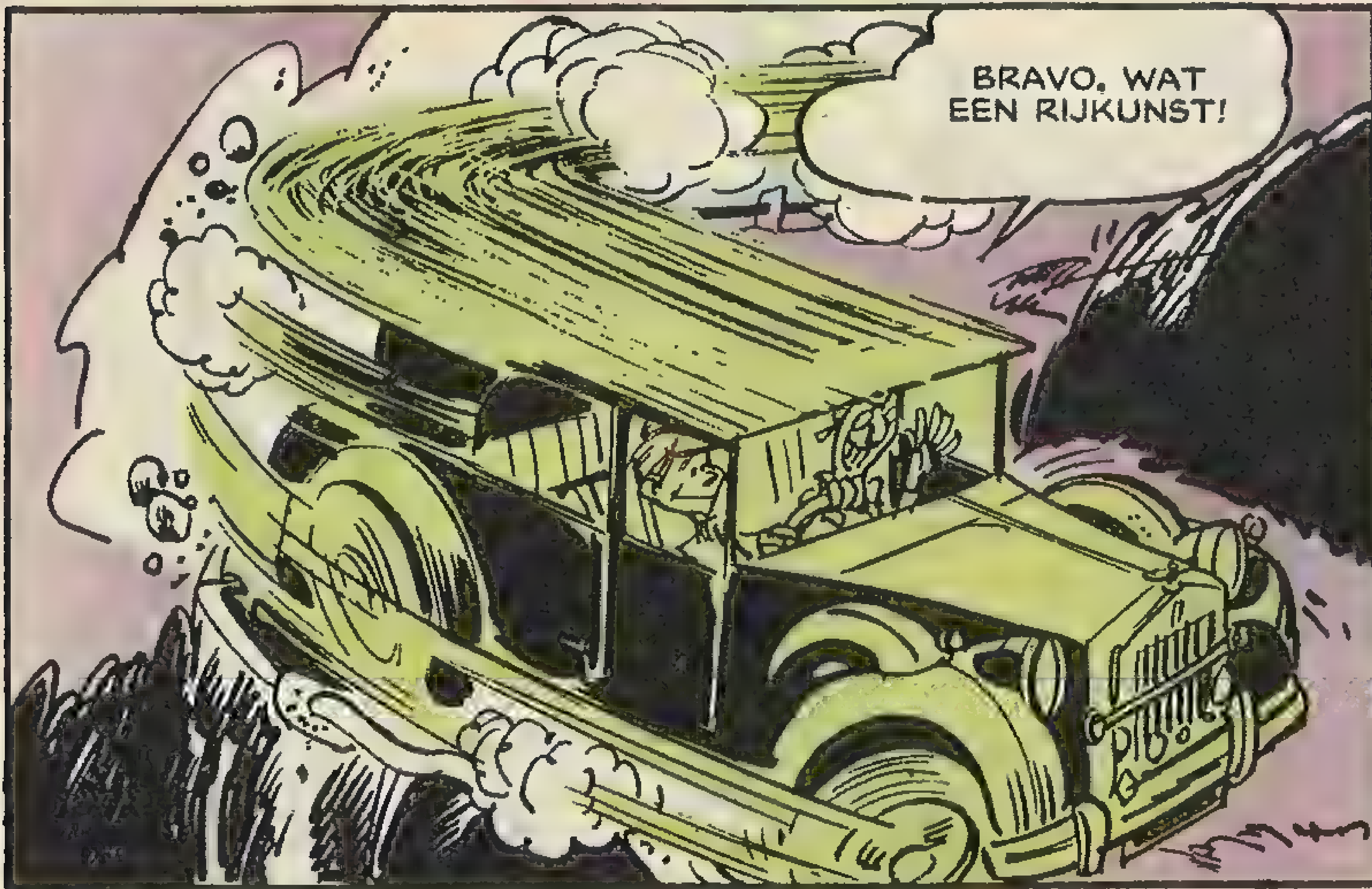

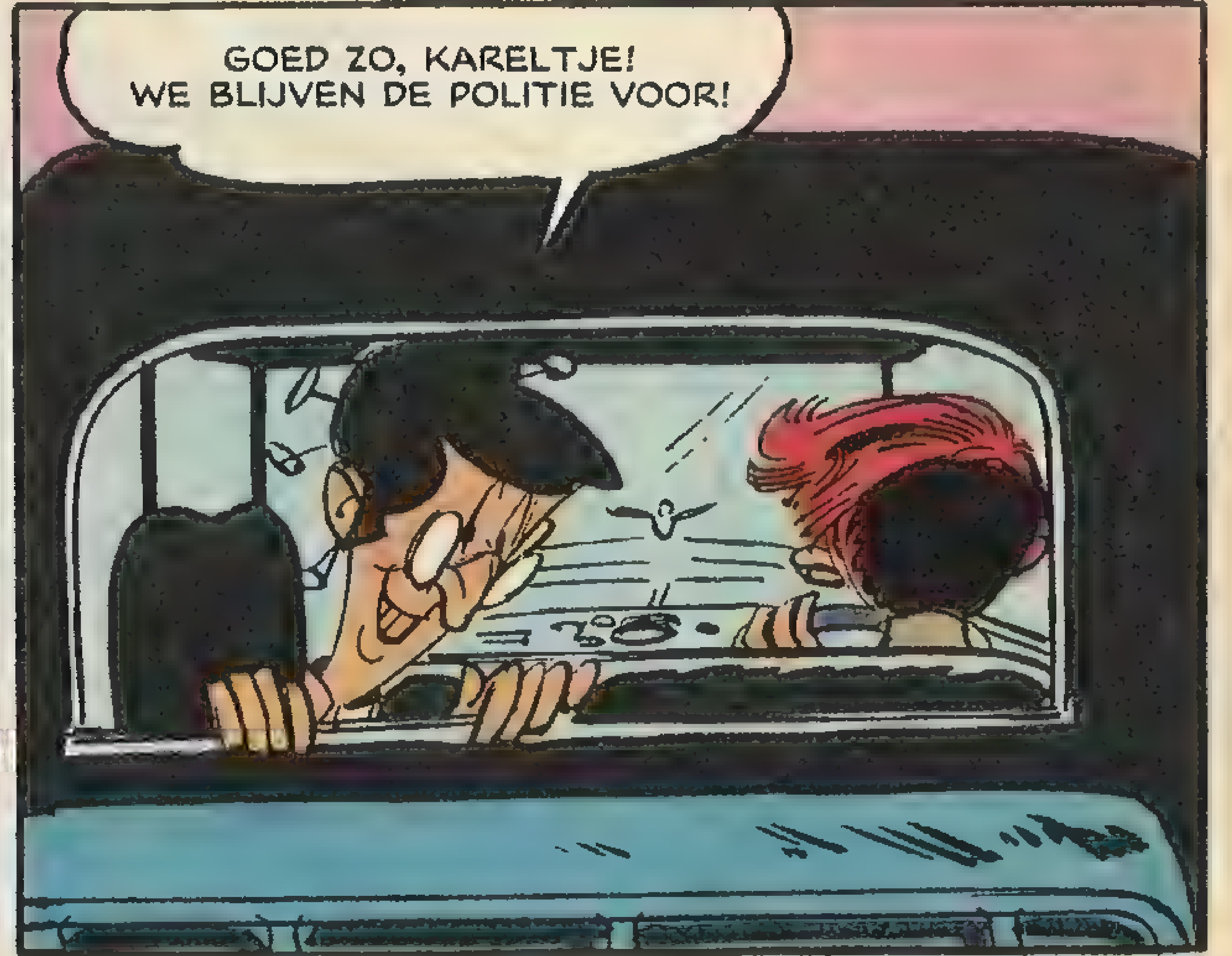

NAAR DE SPAANSE GRENS

OP NAAR SPANJE!
JA, MAAR DE FRANSE POLITIE ZIT ACHTER ONS AAN!

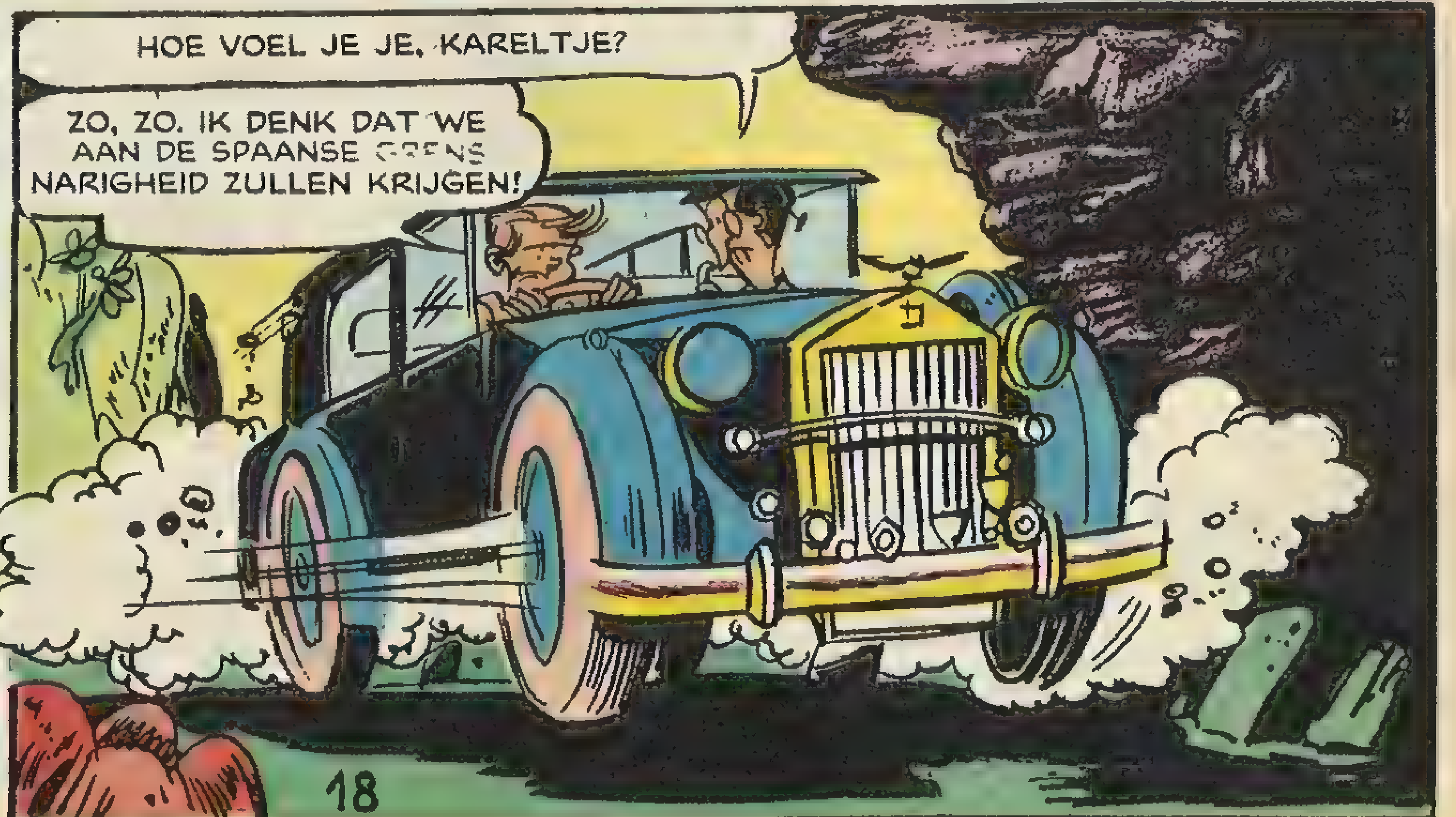

VLUG, DAAR IS DE AUTO VAN DE SLANG!
PROBEER HEN IN TE HALEN!
POLITIE
POLITIE
©real presse

MEVROUW, NEEM MIJ NIET KWALIJK, IK RIJD!

BRAVO, WAT EEN RIJKUNST!

GOED ZO, KARELTJE! WE BLIJVEN DE POLITIE VOOR!

DE AUTO RAASDE DOOR DE HAAR-SPELDBOCHTEN VAN DE PYRENEEËN.

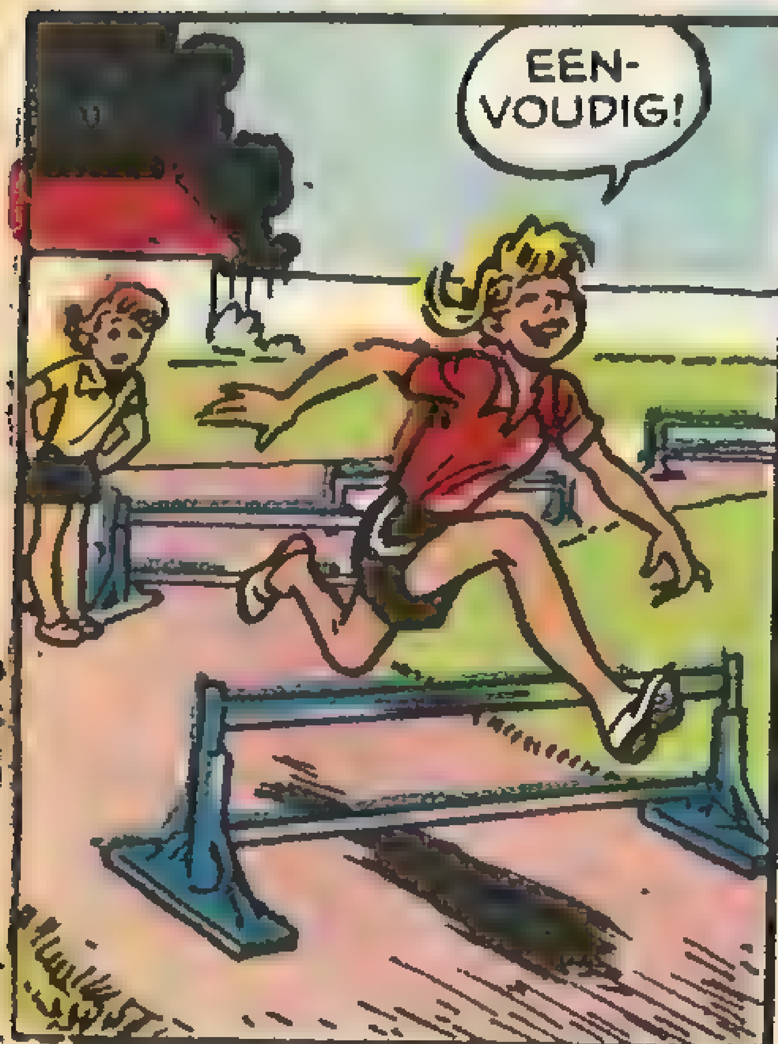

HOE VOEL JE JE, KARELTJE?
ZO, ZO. IK DENK DAT WE AAN DE SPAANSE GRENS NARIGHEID ZULLEN KRIJGEN!
18

Map en moppie
SCHOOL-SPORT-DAG!
VELE PRIJZEN!

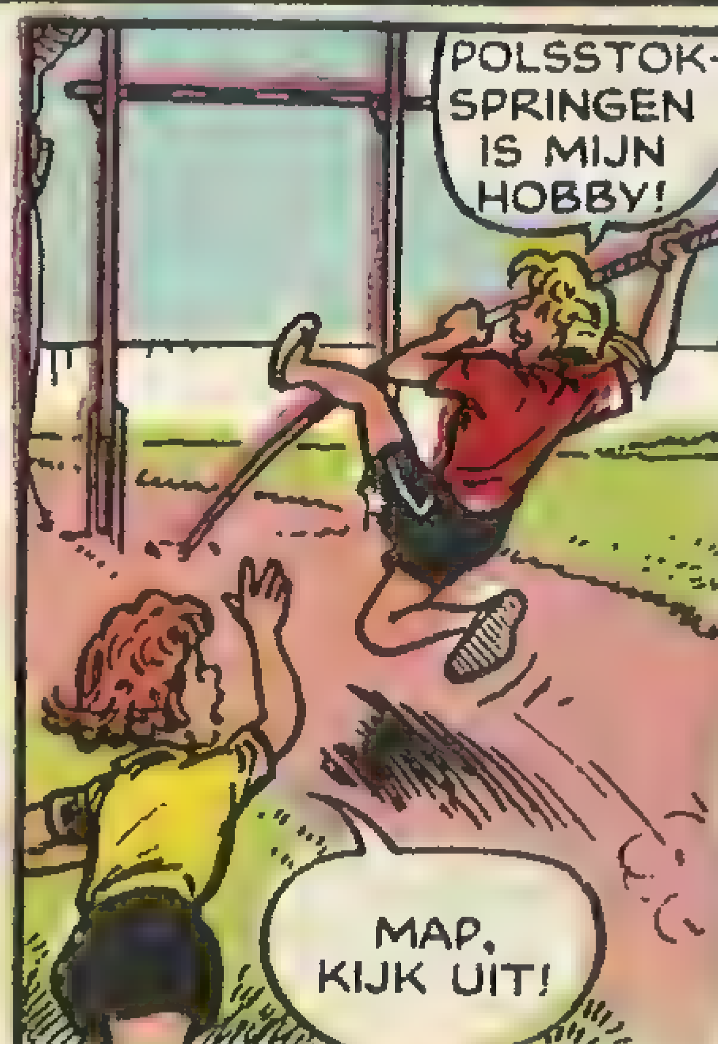

SOMMIGE MENSEN ZIJN VAN NATURE SPORTLUI! JIJ NIET, MOPPIE, MAAR IK WEL! IK BREEK ALLE RECORDS!

EEN PRACHTIGE WORP, NIET?
SCHOOL-RECORD

MAAR JIJ GOOIDE MET EEN TENNIS-BAL, MAP!
ACH, DAT MAAKT TOCH NIETS UIT! NU DE HORDEN!

EEN-VOUDIG!

HEEL GOED, MAAR LAAT NU EENS WAT ZIEN, ALS DE HORDEN OP DE JUISTE HOOG-TE ZIJN!
HÈ? WAT?

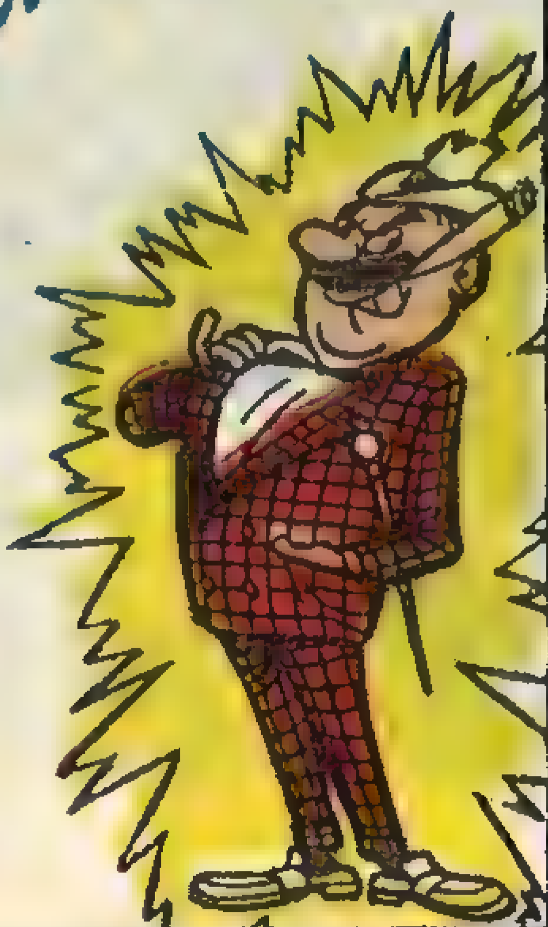

POLSSTOK-SPRINGEN IS MIJN HOBBY!
MAP, KIJK UIT!

GRRR!
TROOST JE, MAP, NU HEB JE ECHT EEN RECORDHOOG-TE BEREIKT!

BILL BLUFFER

HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

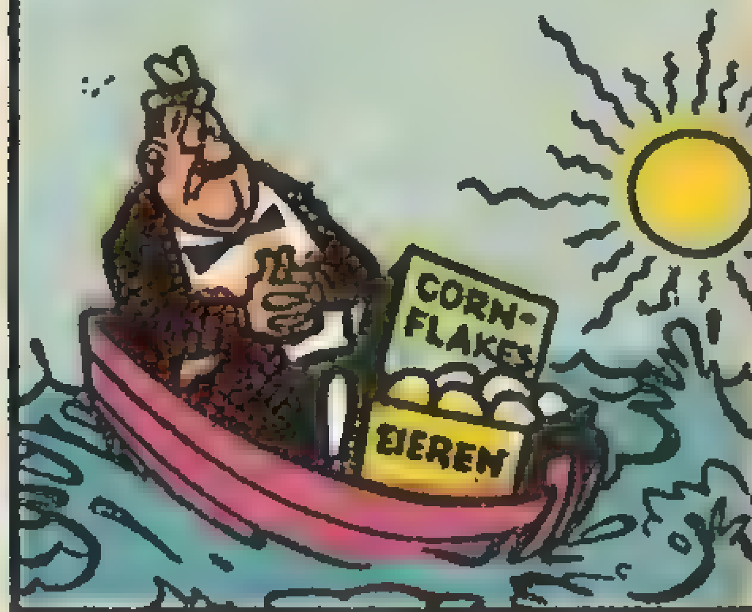

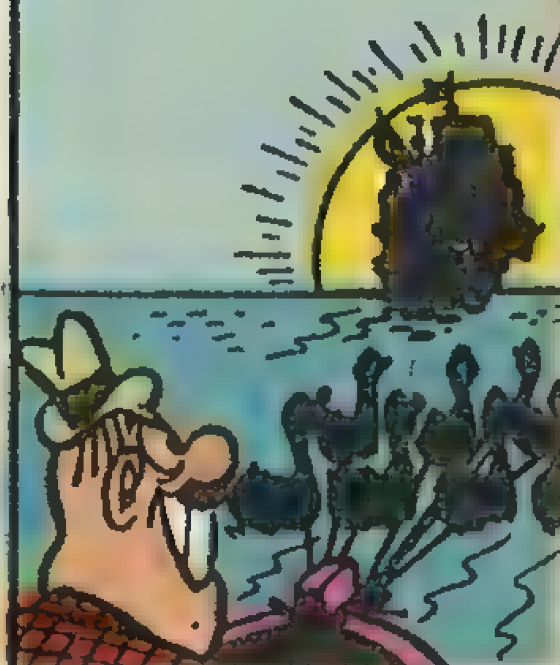

HET GEHEIM VAN GROENENDAAL

door Mary C. Jane

KORTE INHOUD: *Als Gail Foster met haar tweelingbroers Ted en Tim en hun vriend Conan Prescott op een avond langs de leegstaande villa Groenendaal komt, hoort ze vreemde klopsignalen. De volgende dag gaat Gail naar het schuurtje in de tuin achter de villa, waar ze veel van haar vrije tijd doorbrengt. Thuis heeft ze gehoord, dat er in het dorp is ingebroken, iets dat de laatste tijd al meer is gebeurd. Ze ontmoet Conan, die vertelt dat hij is ontslagen door de tuinman Hopkins, die hij altijd hielp. Later zien ze een onbekende bij het huis.*

„We hebben ook wat meegebracht voor jou, hoor," zei mevrouw Foster tegen haar dochter. „Ga maar kijken, het ligt op het tafeltje in de gang."

Gail snelde onmiddellijk weg om te gaan kijken wat voor een verrassing haar te wachten stond. Het pakje voelde aan als een boek. Dat was het ook, maar dan een bijzonder exemplaar: toen Gail zenuwachtig het papier had losgemaakt, hield ze een pracht van een dagboek met groen leren kaft in haar handen. Geknipt om te bewaren voor het volgende jaar. En er zat een slotje op met een leuk, verguld sleuteltje erbij.

Ze drukte het cadeau van pure opwinding aan haar hart. Ze was er zielsgelukkig mee, maar voelde toch ook een beetje haar geweten knagen. Ze had deze leuke attentie eigenlijk helemaal niet verdiend, door opzettelijk niet met de rest van de familie mee te gaan op visite. Ze kreeg er een kleur van en legde de plechtige belofte af dat dit haar een volgende keer niet weer zou gebeuren.

Maar op hetzelfde ogenblik herinnerde ze zich wat er meestal gebeurde als ze in Easton op bezoek kwam. Altijd wanneer de familie Foster daar was, verscheen dadelijk tante Hilda met haar beide dochters op het toneel. Deze woonde vlak naast haar grootouders en de meisjes waren ongeveer van haar leeftijd, maar het waren heel andere typen dan zij zelf. Ze deden niets liever dan met Gails tweelingbroers ravotten en hoe wilder het daarbij toeging, des te beter beviel het hun. Het gevolg was dat Gail strijk en zet van de volwassenen op haar kop kreeg, omdat ze niets voor die woeste spelletjes voelde.

Ze ging langzaam de trap op met haar nieuwe dagboek. Juist toen ze haar kamer was genaderd, hoorde ze de deurbel overgaan. Vader deed open en er klonk een mannenstem, die haar onbekend was. Ze legde het dagboek voorlopig op haar bed en ging terug naar de overloop. Toen ze de verlichte gang inkeek, bleef ze van verrassing stokstijf staan. De bezoeker was niemand anders dan de jongeman die Conan en zij op Groenendaal hadden zien rondscharrelen.

Hij hield meneer Foster zijn schetsboek voor. „Ik heb u vanmiddag helaas niet thuis getroffen," zei hij vriendelijk. „Ik heb zo'n geschikt mogelijk plekje gezocht om uw huis te schetsen. Ik wou graag dat u eens even keek of het u zo bevalt."

Vader riep moeder erbij. „Jean, kun je even hier komen? Hier is Steve Craig, je weet wel, de jongeman die onze kerstkaarten gaat tekenen."

Moeder haastte zich de gang in. „Zo, Steve. Wat aardig dat je even langskomt. Laat me maar eens gauw zien hoe ons huis er uit ziet volgens jou."

Vader en moeder hielden samen het schetsboek vast en namen de tekening aandachtig in zich op. Ze hadden haar nog maar nauwelijks bekeken, of ze nodigden hun gast uit om te blijven eten.

Met stijgende nieuwsgierigheid sloeg Gail het tafereeltje gade. Steve Craig was een keurige, beschaafde jongeman en ze was blij dat hij de uitnodiging aannam. Dat zou haar een ongezochte gelegenheid geven om hem eens wat nader te leren kennen. En misschien kon ze er op deze manier achter komen waarom hij die middag een bezoek aan Groenendaal had gebracht, zonder dat het in de gaten liep.

Uit het gesprek aan tafel maakte ze op dat hij in Harwich woonde, een stadje dat ongeveer twintig kilometer van het dorp verwijderd lag. Daar bezocht hij de tekenschool en om er wat bij te verdienen, stelde hij zich beschikbaar voor het ontwerpen van kerstkaarten.

„Vroeger deed ik het alleen bij ons in de stad," zei hij. „Ik ben er al mee begonnen toen ik nog op de h.b.s. was. Maar nu probeer ik mijn klandizie een beetje uit te breiden en daarom reis ik vooral op zaterdagmiddag de omgeving af. Ik geloof dat ik er een mooi slaatje uit zou kunnen slaan als ik mijn opleiding maar had voltooid."

„Ja, er zal wel heel wat tijd in gaan zitten," zei moeder begrijpend. „Lijden je lessen er eigenlijk niet onder?"

Steve fronste het voorhoofd. „Ik moet dit seizoen een serie schetsen maken van het landschap hier in de buurt. Het valt inderdaad niet mee om daar voldoende tijd voor te vinden."

Dit leek Gail het geschikte ogenblik om Steve eens wat nader aan de tand te voelen. „Hier vlakbij ligt ook een erg leuk plekje," bracht ze in het midden. „De villa Groenendaal met een grote tuin eromheen. Zou dat niet wat voor u zijn?"

De artiest keek haar een ogenblik stomverbaasd aan. Gail kleurde en daaruit maakte hij blijkbaar op dat zijn bezoek aan het uitgebrande huis niet onopgemerkt was gebleven.

„O eh. . . ja, wat zal ik je zeggen," begon hij weifelend. „Ik ben altijd erg geïnteresseerd in ruïnes, dat wel, maar ik geloof niet dat ik die oude bouwval kan gebruiken. Ik ben er weleens langs gekomen. Ja, ik weet wat je bedoelt."

Het gesprek nam meteen weer een andere wending en Gail wist niet goed wat ze met Steves uitleg moest begin-

nen. Maar het zou al te zeer zijn opgevallen als ze erover doorging. Wat jammer was, want ze had de stellige indruk gekregen dat het onderwerp hem niet erg beviel en dat hij haar met een kluitje in het riet had gestuurd.

Terwijl de maaltijd vorderde, begon ze Steve toch wel een sympathieke jongeman te vinden, ook al kwam zijn gedrag haar een tikkeltje vreemd voor. Hij vertelde met zoveel plezier van zijn tekenlessen en van zijn kerstkaartenonderneming, dat zijn enthousiasme aanstekelijk werkte.

,,Heb je een eigen atelier om in te werken?" informeerde Gail belangstellend, toen het gesprek even stokte.

Hij lachte tegen haar. ,,Nou, reken maar. Tenminste, atelier is een wat al te weidse naam, maar ik heb thuis in de schuur wel een ruimte afgeschut die ik helemaal voor me alleen heb. Als ik die niet had, kwam er niets van terecht." Toen ze haar jaloezie nauwelijks kon verbergen, voegde hij eraan toe: ,,Waarom vraag je dat zo? Teken je soms ook?"

Ze keek strak voor zich op haar bord en zei met een kleur: ,,Ik schrijf verhalen."

,,Ja," merkte Ted op, ,,maar niemand mag ze ooit lezen. Ze heeft ook een werkkamer nodig, dan kan ze ze beter verstoppen."

Tim begon onmiddellijk aan de plagerij mee te doen. ,,Je moest eens weten wat een pracht van een verhalen dat zijn. Er is er eentje bij over een knappe jongeman met koolzwarte ogen en een glanzende kuif en die. . ."

,,Zo is het wel genoeg, jongens," viel vader hem in de rede. Het was hem niet ontgaan dat Gail al weer rood aanliep van kwaadheid.

Min of meer tot ieders verwondering ging Steve serieus op de zaak in. ,,Ik geloof niet dat je broers precies begrijpen waar het om gaat, Gail. Ik kan me levendig voorstellen dat je graag een plekje wilt hebben waar je ongestoord kunt zitten schrijven." Hij keek de tweeling ernstig aan. ,,Maar goed, jullie zijn ook nog erg jong. Je zuster moet maar wat geduld met jullie hebben."

Ted en Tim hadden er niet van terug. Ze zaten onzeker op hun stoelen heen en weer te draaien en keken van de een naar de ander, maar ze waren te overbluft om te protesteren.

Tenslotte stond mevrouw Foster op om koffie te gaan zetten en Gail begon de tafel af te ruimen.

,,Heb je hier in het dorp al veel huizen getekend?" vroeg ze haar verdediger.

,,Nee, nog maar een paar," luidde het antwoord. ,,Ik ben nog maar een paar weken geleden hier in Langeweide aan het werk gegaan. Laat eens kijken. Eerst heb ik dat leuke huisje tegenover de school getekend, toen de boerderij van meneer Randlett en daarna het huis van mevrouw Dryden naast de bibliotheek."

Ze begon bijna te rennen om aan het spookachtige duister te ontkomen.

Het huis van mevrouw Dryden!

Gail liet haast een stapel borden vallen, toen ze deze naam hoorde. Die Steve zag er verschrikkelijk aardig uit, maar wat voerde hij eigenlijk in zijn schild? Hij stroopte de hele omgeving af om orders te krijgen voor zijn kerstkaarten. Het kon niet anders of hij kende de gewoonten van zijn klanten. Tot die klanten behoorde ook mevrouw Dryden, die juist haar gouden kandelaars was kwijtgeraakt. En hij had verteld dat Groenendaal voor hem geen geschikt onderwerp was, maar hij had de villa wel van onder tot boven en van voor tot achter opgenomen.

Toen ze uit de keuken terugkwam, sloeg ze hem nog eens nauwlettend gade. Hij had een open gezicht en glimlachte haar vriendelijk toe. Het had diepe indruk op haar gemaakt dat hij meteen partij voor haar getrokken had tegen haar beide broers. Ze kon er niets aan doen: ook al vond ze hem een beetje raadselachtig, ze mocht hem wel.

Ik geloof dat het een goed idee van Conan is geweest om eens duchtig te onderzoeken wat er op Groenendaal aan de hand is, zei ze bij zichzelf. Niet alleen omdat we moeten zien of we meneer Prescott kunnen helpen bij het vinden van de dader, maar om allerlei andere redenen.

En met deze gedachte in haar achterhoofd nam ze afscheid van Steve Craig om vlug haar moeder te gaan vertellen dat ze graag weer eens bij Liane op visite wilde.

HOOFDSTUK 4

EEN STEM IN DE NACHT

De ouders van Gail waren blij — zoals ze wel had gedacht — dat ze die avond bij haar vriendinnetje op bezoek ging. Iedereen mocht Liane graag, ofschoon ze nog maar een jaar in Langeweide woonde. Kwam het doordat ze in het zuiden was geboren en met zo'n gezellig accent sprak? Of omdat ze er zo leuk uit zag? Misschien droegen beide dingen tot haar populariteit bij.

Het liep al tegen achten, toen Gail eindelijk op stap ging. De maan stond niet erg hoog aan de lucht. Toen ze de hoek bij Groenendaal omsloeg, was het zilverachtige licht boven het dak van de oude villa nog maar net te zien. De lange schaduwen van de ruïne bedekten het hele grasveld en kwamen tot aan de overkant van de oprijlaan. Ze begon bijna te rennen om aan het spookachtige duister te ontkomen.

Ik zou me geen raad weten als ik nu die klopsignalen hoorde, dacht ze.

Op een holletje zette ze haar tocht voort en kwam veilig bij het huis van de familie Welds aan. Liane deed open en was kennelijk verwonderd dat ze zo buiten adem was.

„Kom maar gauw binnen, stakkerd," zei het vriendinnetje. „Je zult het wel koud hebben." En met deze woorden hing ze Gails jas aan de kapstok en ging haar voor naar de behaaglijk warme woonkamer.

Gail legde haar eerlijk uit dat haar opwinding geen gevolg was van het weer, maar van haar angst. „Het zag er bij Groenendaal echt spookachtig uit," zei ze. „De maan kwam net boven het dak uit gluren."

Liane knikte. „Ik heb er ook een hekel aan om 's avonds langs dat oude huis te moeten. Als ik Saucer uitlaat voor het naar bed gaan, ga ik liever de andere kant op, maar daar is het helaas veel eentoniger."

„Misschien is het ergste leed voor jullie geleden," zei mevrouw Welds met een glimlach. „Ik geloof dat jullie je over dat huis geen zorgen meer hoeven te maken. Als ik goed ben ingelicht, gaat mevrouw Morgan het binnenkort verkopen."

„Is het heus?" vroeg Gail verbaasd. „Ik dacht juist dat ze dat nooit zou doen."

Ook meneer Welds mengde zich in het gesprek. „Zeker zijn we er nog niet van," zei hij. „Maar het lijkt ons toch dat er een kansje is."

„Het is ons opgevallen dat de oude Hopkins bezig is geweest met het verslepen van het meubilair," vulde Liane aan. „Hij heeft allerlei dingen naar de garage overgebracht. Daarom dachten we dat mevrouw Morgan het huis wil verkopen. Maar het kan natuurlijk ook zijn dat ze het al vast laat ontruimen, omdat ze het wil laten afbreken."

De verwondering van Gail maakte al spoedig plaats voor hevige teleurstelling. Als het waar was, als mevrouw Morgan de villa inderdaad van de hand wilde doen of zelfs laten slopen, dan was het geen wonder dat Hoppy, de tuinman, Conan had verteld dat hij hem niet langer als hulp kon gebruiken. De oude baas was waarschijnlijk te veel in de war geweest om haar vriendje de nodige uitleg te kunnen geven. Maar dan was er ook niets geheimzinnigs aan de hand. Dan was er geen enkel verband met de inbraken, zoals Conan en zij een ogenblik hadden verondersteld.

En wat zou er gebeuren met het verlaten schuurtje in de boomgaard, als de ruïne van eigenaar veranderde of afgebroken werd? Ze slaakte een lange, diepe zucht. Nu had ze juist een plekje gevonden waar ze ongestoord kon zitten schrijven — en nu dit weer.

Liane keek haar onderzoekend aan. „Ik wist niet dat dat oude karkas jou zo aan het hart ging," zei ze.

„O, dat doet het ook niet, hoor," antwoordde Gail, met een mislukte poging tot een glimlach. „Echt niet."

Liane besteedde haar vrije tijd voor een groot deel aan het kweken van planten, winter en zomer door, binnenshuis en in de tuin. Ze had altijd wel een of meer planten in bloei staan en ze was ervan overtuigd dat haar vriendinnetjes er even dol op waren als zijzelf. Ditmaal troonde ze Gail mee naar haar kamer om haar een prachtige anthurium te laten bewonderen, die niet minder dan vier felrode bloemen tegelijk droeg. Ze bleven een hele tijd in de gezellige kamer zitten babbelen, totdat Liane het tenslotte koud begon te krijgen.

„Heb jij er geen last van?" vroeg ze Gail bezorgd. „Vader heeft de verwarming zo geregeld, dat het hier lekker fris blijft. Dat is heerlijk voor mijn planten, maar niets voor mij. Ik begrijp toch al niet goed hoe de mensen het hier in het noorden 's winters uithouden."

Er klonk oprechte bewondering in haar stem, alsof ze het een prestatie van haar vriendinnetje vond om in leven te blijven.

Ze gingen terug naar de woonkamer, waar Lianes ouders naar de televisie zaten te kijken. Ze kwamen juist op tijd om het meisjesprogramma te volgen, waarin een boeiend vervolgverhaal te zien was over het leven op een kweekschool. Het was een programma waar geen enkele jongen wat om gaf. Toen Conan aanbelde met de mededeling dat hij de rest van het verhaal ook graag wou zien, verwekte dit dus een hele opschudding, maar hij was evengoed hartelijk welkom.

Toen er in het volgende onderdeel van de uitzending een dansorkest op het beeldscherm verscheen, vond Gail het tijd om maar weer eens op te stappen en Conan dacht er precies zo over.

Ook Liane stond op. „Ik ga zo ver met jullie mee, dan kan ik meteen Saucer uitlaten," zei ze. „Dat lijkt me veel gezelliger dan straks alleen te gaan. Ik kom die vervelende Fred Barney nogal eens tegen, weet je, en die wil me altijd naar huis brengen. Ik heb hem al honderdmaal gezegd dat ik daar niet van gediend ben, maar hij blijft maar doorzeuren."

Toen ze buiten waren, wendde Liane zich rechtstreeks tot Conan. „Weet je wat ik deed als ik jouw vader was en achter die dieven aanzat?" vroeg ze. „Dan ging ik die Fred Barney oppakken. Hij heeft schijnbaar niets beters te doen dan in die oude auto van hem rond te toeren. Hij kent iedereen in de hele omgeving. En als je zoveel langs de weg bent als hij, dan zie je weleens wat, zou ik zo denken."

Gail nam uit haar ooghoek de gezichtsuitdrukking van haar vriend op. Wat zou hij van het idee van Liane vinden, nu hij zich toch al zoveel zorgen maakte over de klachten die er over zijn vader te horen waren?

Tot haar verwondering zei Conan na een korte pauze: „Daar heeft vader, eerlijk gezegd, ook al over gedacht. Hij kent Fred Barney al van zijn geboorte af en hij beschouwt hem als een nietsnut, die door zijn moeder vreselijk verwend is. Maar weet je wat het is? Op zichzelf heeft die familie Barney hier helemaal geen slechte naam en je kunt nu eenmaal niet zo maar iemand arresteren. Daar moet je de een of andere aanwijzing voor hebben."

„Bewijsmateriaal, bedoel je? Nou, dan wou ik dat we wat konden vinden. Ik vertrouw die Fred Barney voor geen cent."

Gail kon niet goed verklaren waarom haar vriendin zich zo kwaad maakte. Maar ze moest toegeven dat Fred Barney voor een jongeman van een jaar of twintig weinig of niets uitvoerde. Het

enige waar hij zich weleens mee had beziggehouden, was het te koop aanbieden van het een of andere nutteloze artikel, waar niemand belangstelling voor had. Ze wist niet eens meer wat het precies was geweest. Haar vader vond dat de knaap zich alleen maar druk maakte om de paardenrennen in Harwich — en dat hij zelfs daar geen verstand van had.

„Nu ik erover nadenk, geloof ik wel dat hij bij veel mensen aan de deur komt," overlegde ze hardop bij zichzelf. „Waarschijnlijk is hij beter met hun doen en laten op de hoogte dan Steve Craig."

„Weet je wat ik deed als ik jouw vader was en achter die dieven aan zat?" vroeg ze. „Dan ging ik die Fred Barney oppakken.

„Wie is Steve Craig?" vroeg Conan meteen.

„O, ik was helemaal vergeten dat ik je dat nog niet heb verteld. Hij is die jongeman die we vanmiddag op Groenendaal hebben ontdekt." Ze legde Conan uit dat Steve bezig was met het ontwerpen van kerstkaarten en voegde eraan toe: „Hij heeft het huis van mevrouw Dryden toevallig ook getekend."

WORDT VERVOLGD

Prinses

PRINSES BELINDA WILDE UITZOEKEN WAAROM HET OUDE JACHTHUIS WERD OPGEKNAPT. VERMOMD ALS DIENSTBODE BRACHT ZE PRINS KRAUTZ EEN BRIEFJE.

BELINDA HAD HET BRIEFJE ZELF GESCHREVEN...

WAT BETEKENT DIT? HIER MOET IK MET GRAAF FALSTEIN OVER SPREKEN!

Mijn beste Krautz,
Ik moet U meedelen dat ik van gedachten veranderd ben, wat betreft dat jachthuis. Mijn plan kan niet worden uitgevoerd!
Uw dienaar
Falstein

ER IS TELEFOON IN DE STAL, HOOGHEID!

PRINS KRAUTZ GING DE STAL IN EN GREEP DE TELEFOON.

U HEBT MIJ HET JACHTHUIS BELOOFD! U KUNT ZICH NU NIET MEER TERUGTREKKEN!

WAT? MAAR IK HEB HIER UW BRIEFJE...

DUS MIJN VERMOEDENS ZIJN JUIST! NU MOET IK ER VANDOOR!

HEE, JIJ DAAR!

GRAAF FALSTEIN GOOIDE NIJDIG DE HOORN OP DE HAAK.

DE SCHRIJVER VAN DAT BRIEFJE VERDENKT MIJ! HET MOET PRINSES BELINDA ZIJN!

INTUSSEN LIEP BELINDA NAAR HAAR KAMER...

FALSTEIN LAAT HET JACHTHUIS OPKNAPPEN VOOR KRAUTZ OM HEM MET SOPHIA TE LATEN TROUWEN!

HEE, MEISJE, HEB JIJ NIETS TE DOEN? GA DE KAMER VAN DE PRINS OPRUIMEN!

Ondeugd

DAT WAS EEN GOED IDEE...
EENS KIJKEN, WAARMEE KAN IK HEM PLAGEN?

EEN BEETJE ZAND IN ZIJN BED...

WAT DRUIVEN IN ZIJN LAARZEN! HOE MEER HIJ GE-PLAAGD WORDT, HOE GAUWER HIJ VER-TREKT!

BELINDA WILDE TOT ELKE PRIJS EEN HUWELIJK TUSSEN SOPHIA EN KRAUTZ VOORKOMEN.
IK BEN ERVAN OVERTUIGD DAT FALSTEINS PLAN NIET LUKT!

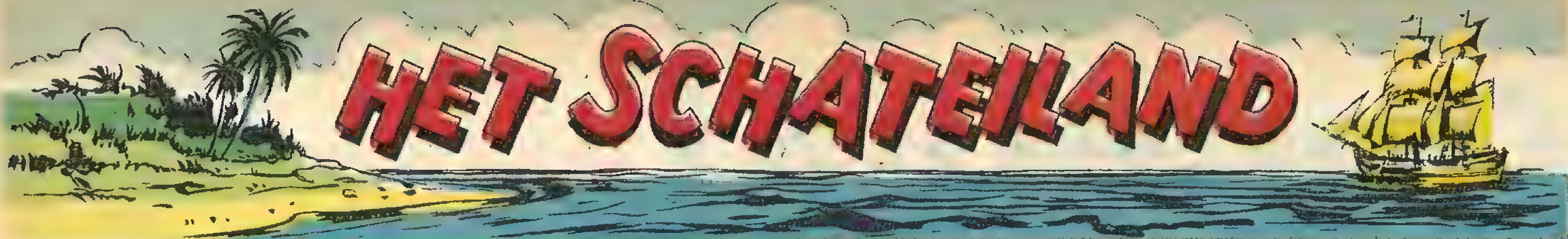

EVEN VOORDAT ZE IN HAAR EIGEN KA-MER WAS GEBEUR-DE ER IETS...
MEISJE, KIJK JIJ EENS OF JE PRINSES BELINDA KUNT VINDEN!
JA, HOOGHEID!
LIEVE HELP, NU MOET IK MEZELF GAAN ZOEKEN!

BELINDA VERKLEEDDE ZICH VLUG EN GING NAAR HAAR ZUSTER.
BELINDA, IK MOET JE IETS HEEL BE-LANGRIJKS ZEGGEN!

PRINS KRAUTZ HEEFT ME EEN AANZOEK GEDAAN EN IK HEB HET GEACCEPTEERD!

DAT KUN JE NIET DOEN! IK WEET DAT KRAUTZ ALLEEN MET JE TROUWT OM-DAT GRAAF FALSTEIN DAT WIL!
BELINDA, HOE DURF JE ZO IETS TE ZEGGEN!

GOED, ALS JE ME NIET WILT GELOVEN, DAN ZAL IK JE DE BE-WIJZEN VOOR-LEGGEN!

OP HET SCHATEILAND WAS JIM HAWKINS IN HANDEN GEVALLEN VAN DE MUITENDE BEMANNING VAN DE HISPANIOLA, HET SCHIP WAARMEE HIJ EN ZIJN VRIENDEN DR. LIVESEY EN JONKER TRELAWNEY NAAR HET EILAND GEVAREN WAREN OM EEN SCHAT OP TE GRAVEN. DE MUITERS BERAADSLAAGDEN WAT ZE MET HEM ZOUDEN DOEN.

TOEN IK UITGESPROKEN WAS, KWAM MORGAN, EEN VAN DE BOEVEN, MET EEN GETROKKEN MES OP MIJ AF.

HIJ IS DE SCHULD VAN ALLES!

STOP JIJ, WIE IS HIER DE BAAS?

SILVER VERHINDERDE DE AANVAL EN BEGON NIET ALLEEN MORGAN, MAAR DE HELE BENDE UIT TE SCHELDEN DAT HET NIET MOOI MEER WAS.

NIEUWSGIERIG GEWORDEN KEEK IK DOOR EEN VAN DE SCHIETSLEUVEN NAAR BUITEN.

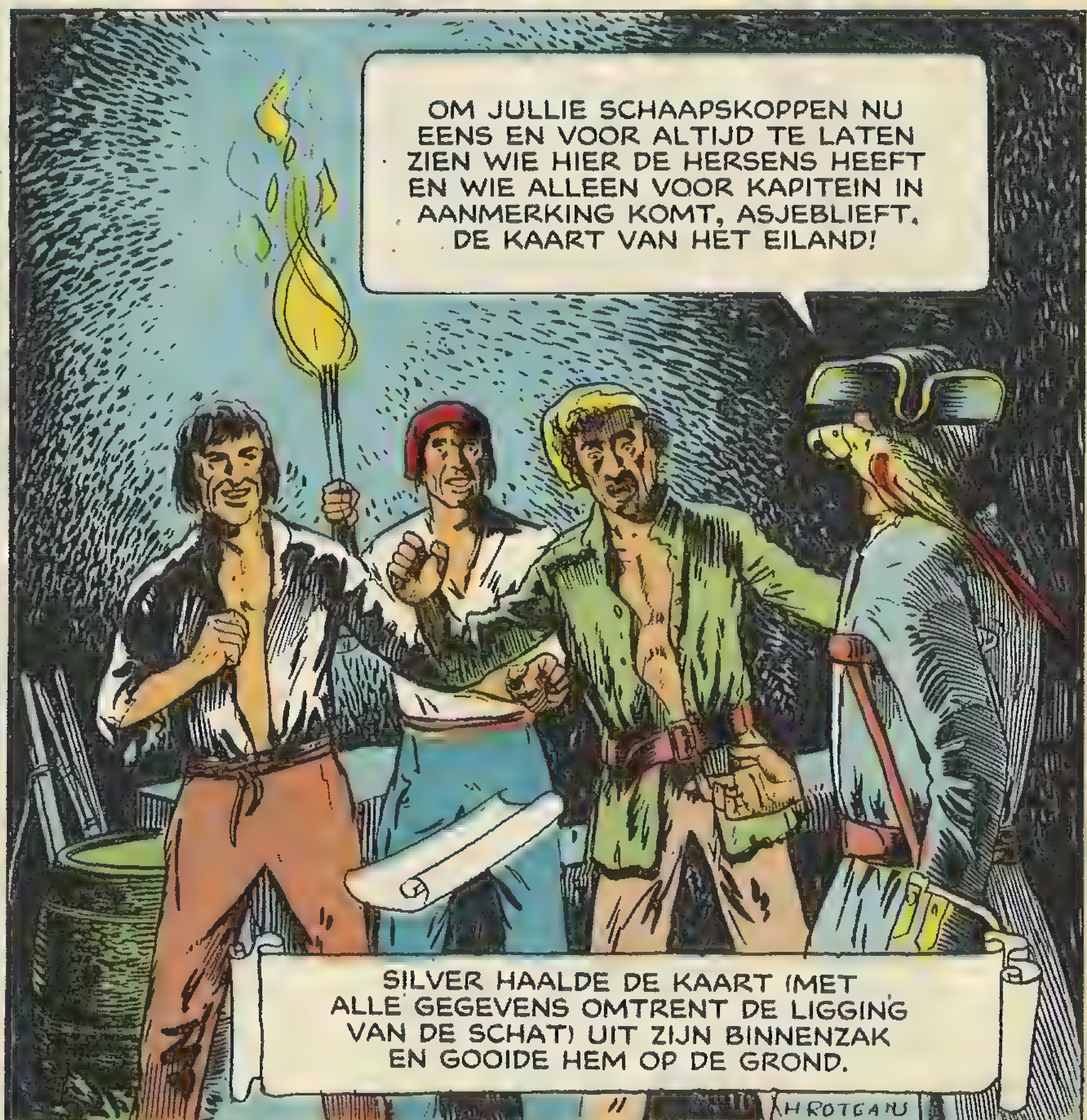

KORT DAAROP KWAMEN ZE BINNEN EN OVERHANDIGDEN SILVER EEN OPGEVOUWEN PAPIERTJE.
HOE KOMEN JULLIE AAN DAT PAPIER?

DAT HEEFT DICK UIT ZIJN BIJBEL GESCHEURD!
DAT IS HET STOMSTE DAT JE KUNT DOEN! DAAR KAN NOOIT IETS GOEDS VAN KOMEN!

NA HET PAPIERTJE GEOPEND TE HEBBEN...
AHA, JULLIE WILLEN MIJ DUS NIET LANGER ALS KAPITEIN?!

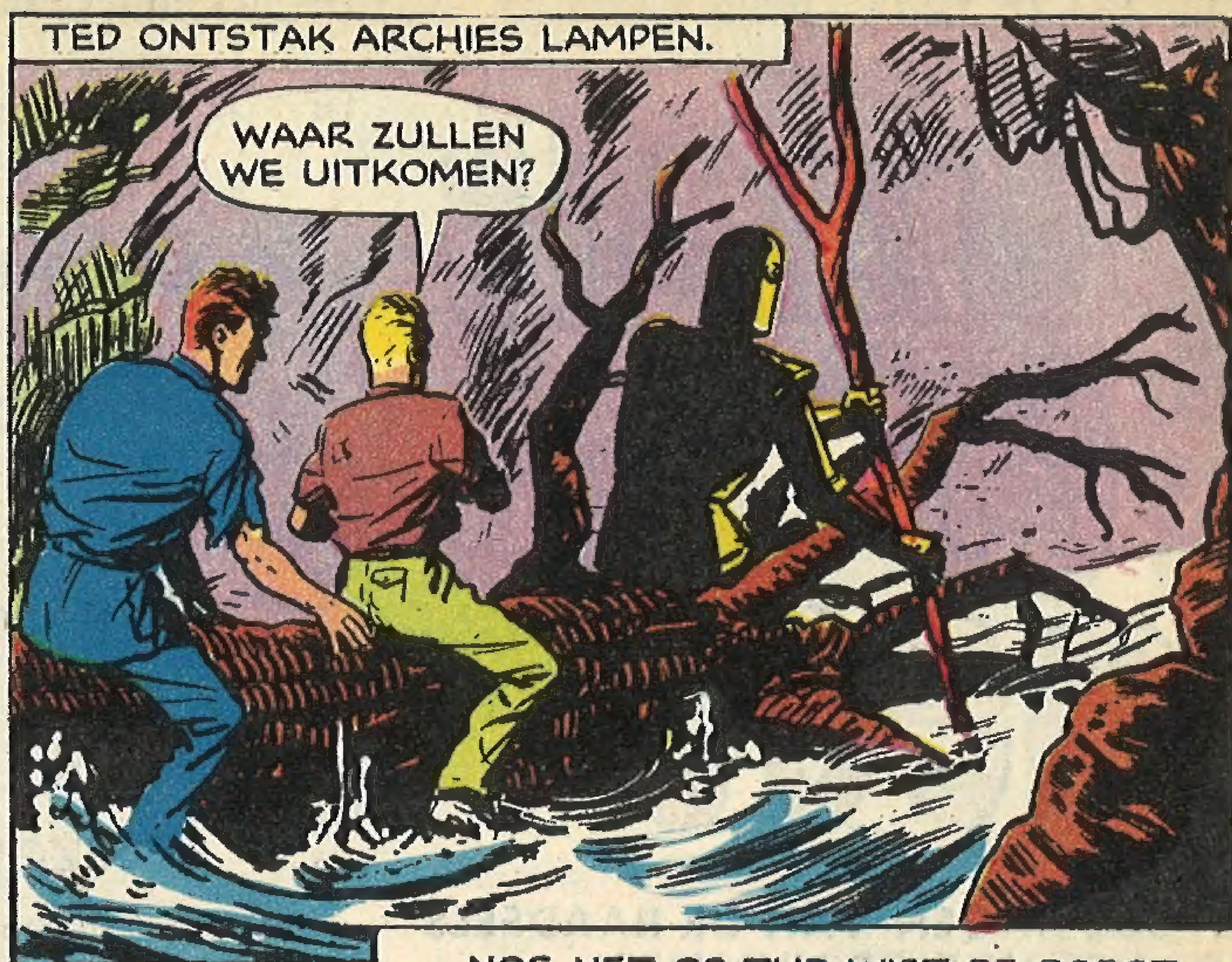

ALLICHT NIET! TEN EERSTE HEB JIJ ALLES IN DE SOEP GEDRAAID, TEN TWEEDE LAAT JE DE VIJAND ZO MAAR UIT DE BLOKHUT VERTREKKEN, TEN DERDE MOCHTEN WIJ ER NIET ACHTERAAN EN TEN VIERDE DIE JONGEN HIER!
IS DAT ALLES?

OM JULLIE SCHAAPSKOPPEN NU EENS EN VOOR ALTIJD TE LATEN ZIEN WIE HIER DE HERSENS HEEFT EN WIE ALLEEN VOOR KAPITEIN IN AANMERKING KOMT, ASJEBLIEFT, DE KAART VAN HET EILAND!
SILVER HAALDE DE KAART (MET ALLE GEGEVENS OMTRENT DE LIGGING VAN DE SCHAT) UIT ZIJN BINNENZAK EN GOOIDE HEM OP DE GROND.
H ROTGANS

DE MAN VAN STAAL

MAAR NA EEN BOCHT DOKEN ER NIEUWE MOEILIJKHEDEN OP.
DE RIVIER GAAT DE GROND IN!
WE KUNNEN NIET MEER STOPPEN!

TED ONTSTAK ARCHIES LAMPEN.
WAAR ZULLEN WE UITKOMEN?

VLEERMUIZEN VLOGEN VERSCHRIKT OP.
DIE DOEN ONS NIETS!

OPEENS ZAGEN ZE EEN GEOPENDE MUIL...
PAS OP! EEN KROKODIL! ARCHIE, VLUG!...

NOG NET OP TIJD WIST DE ROBOT HET GEVAAR TE BEZWEREN.
BRAVO, ARCHIE!
NOG NET OP TIJD!

EN ZO VOEREN DE VRIENDEN VERDER.

EINDELIJK...
DE RIVIER EINDIGT HIER IN EEN GROT!
STOP, ARCHIE! WE GAAN AAN LAND!

ZE KLOMMEN OP DE ROTSEN.
WE KUNNEN NIET VOORUIT EN OOK NIET TERUG!
DAT WEET IK NOG NIET!

TED BEKEEK DE ROTSBLOKKEN EN ZEI:
ZIE JE DIE SPOREN? DIE MOETEN VAN HET VOERTUIG VAN DE SMOKKELAARS ZIJN!
WAT WIL JE DAARMEE ZEGGEN?

DAT ZIJ HIERLANGS GETROKKEN ZIJN! MET ARCHIES HULP KUNNEN WIJ DAT OOK!
HOE KOM JE DAARBIJ? HET NEERSTORTENDE WATER ZAL ONS VERPLETTEREN!

Wie puzzelt er mee?

OPLOSSINGEN VAN DE RAADSELS UIT HET VORIGE NUMMER

Sterpuzzel

De gevraagde woorden waren: 1 NEGER; 2 IMMER; 3 EMMER; 4 TIJGER; 5 STUUR; 6 NADER; 7 UIVER; 8 TELER.

De eerste letters vormen het woord NIETSNUT.

Geheimschrift

Lente

Dit is geluk: te kijken naar een bloeiend boompje
Een sneeuwig bloesemwolkje tegen lentelucht
Te horen 't stralend jubelen van vogels
Te voelen strelend zoele wind die langs mijn wangen zucht

GEBROKEN WOORDEN

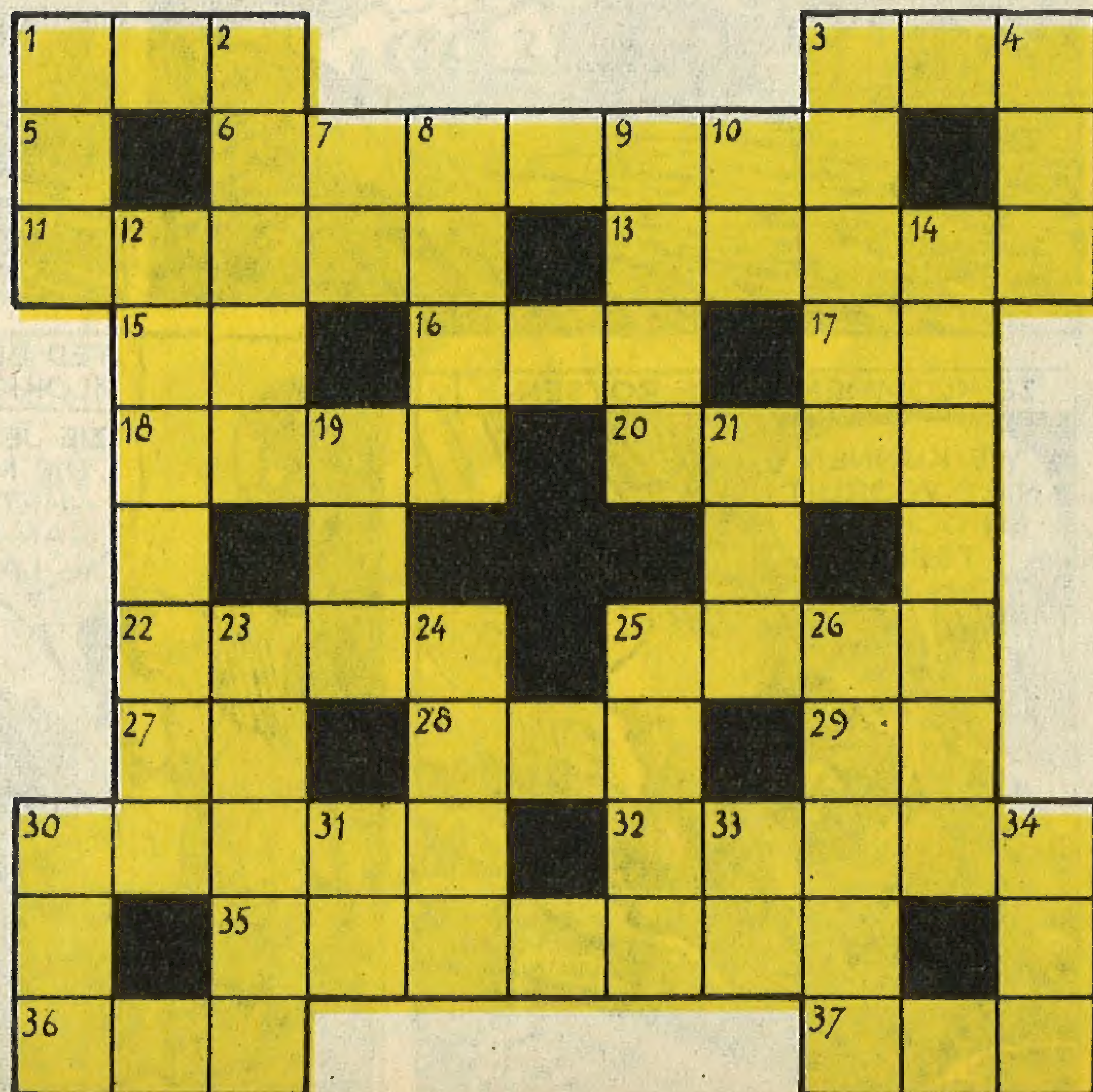
MOES	BEKER
NACHT	DOEL
BOUW	TUIN
MELK	ALBUM
FOTO	LAND
STOP	UIL
EIND	NAALD

Je ziet hier twee rijen woorden staan. Je moet de eerste rij in dezelfde volgorde laten staan en proberen aan elk woord een woord van de tweede rij te plakken, zodat een nieuw, goed woord ontstaat. Als je alle woorden van de tweede rij een goed plaatsje hebt gegeven, moeten de eerste letters van boven naar beneden gelezen de naam vormen van een heerlijk gebak.

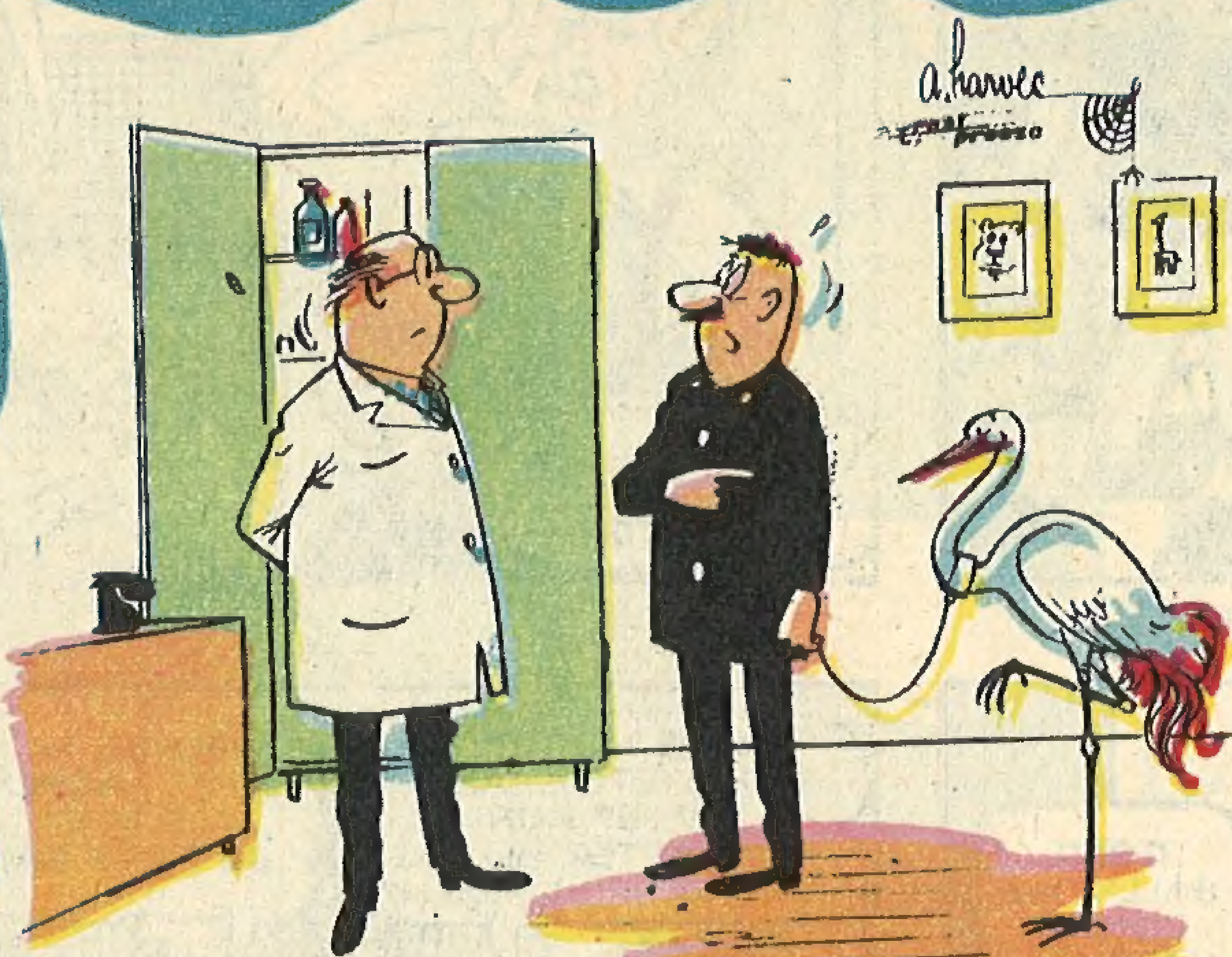
KRUISWOORDPUZZEL

HORIZONTAAL:
1 Alfabet
3 Rekenkundig vraagstuk
6 Uiting van verkoudheid
11 Precies, nauwgezet
13 Politieman
15 Voegwoord
16 Vrouw van Adam
17 Lichaamsdeel
18 Straat met bomen
20 Vergrootglas
22 Ogenblikje
25 Vader
27 Voorzetsel
28 Verbuiging van: een
29 Voorzetsel
30 Plechtig godsdienstig lied
32 Verdieping
35 Lijn, die loodrecht op de andere staat
36 Voorzetsel
37 Eveneens

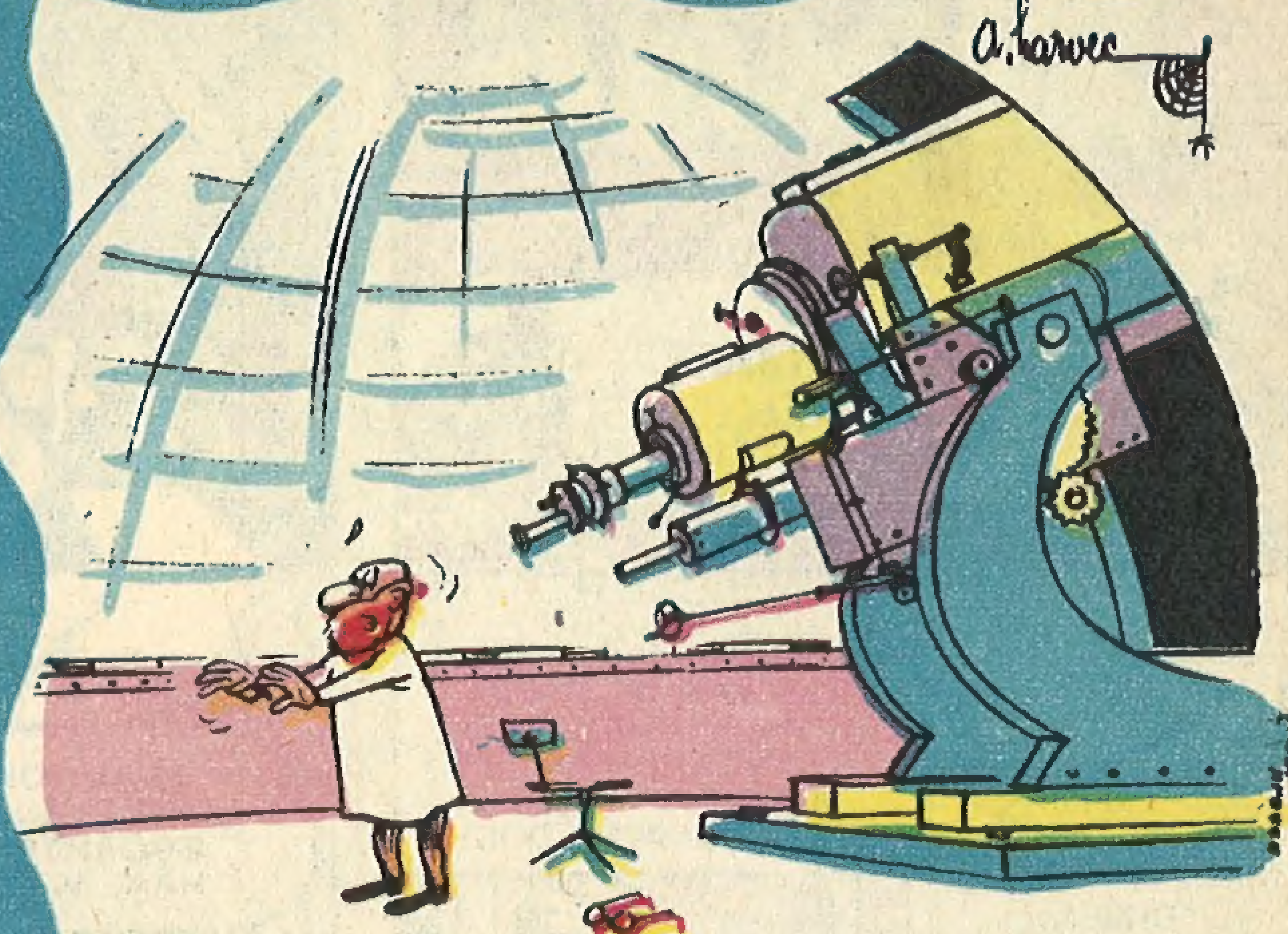
VERTICAAL:
1 Indien
2 Groot Aziatisch land
3 Afgesneden plak of schijf
4 Voorzetsel
7 Voorzetsel
8 Voedsel, spijs
9 Het gesproken en geschreven woord
10 Landbouwwerktuig
12 Elke keer opnieuw
14 Timmermansgereedschap
19 100 vierkante meter
21 Grootvader
23 Stortplaats voor vuilnis
24 Kapitein van Jules Vernes *Nautilus*
25 Landstreek in Noord-Brabant en Limburg
26 Muziekinstrument
30 Hoofddeksel
31 Lager onderwijs (afkorting)
33 Kortere vorm van: getij
34 Boom

DE VROLIJKE BLADZIJDE

„Volgens mij heeft hij iets aan zijn ene poot!"

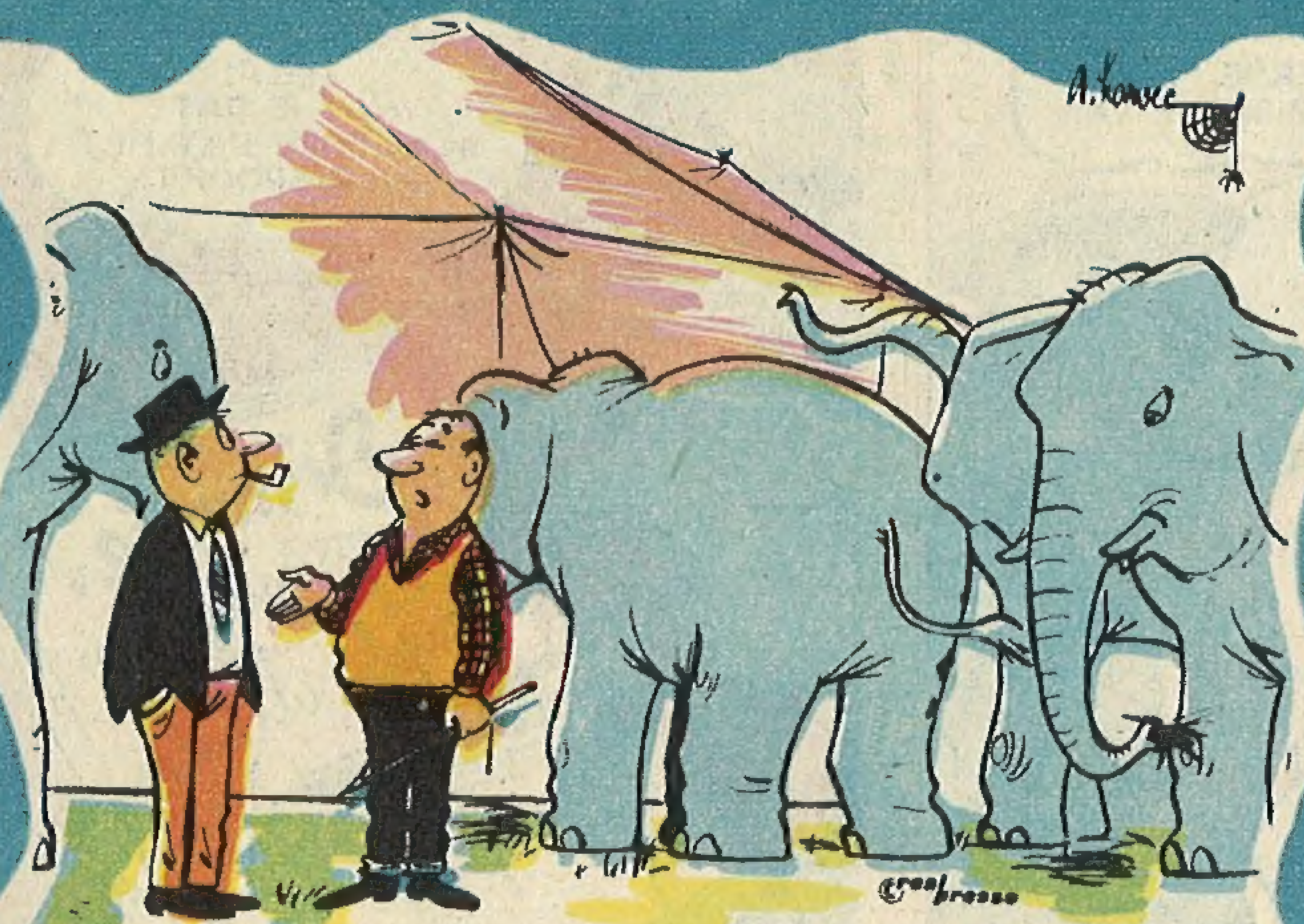
„Mijn bril!"

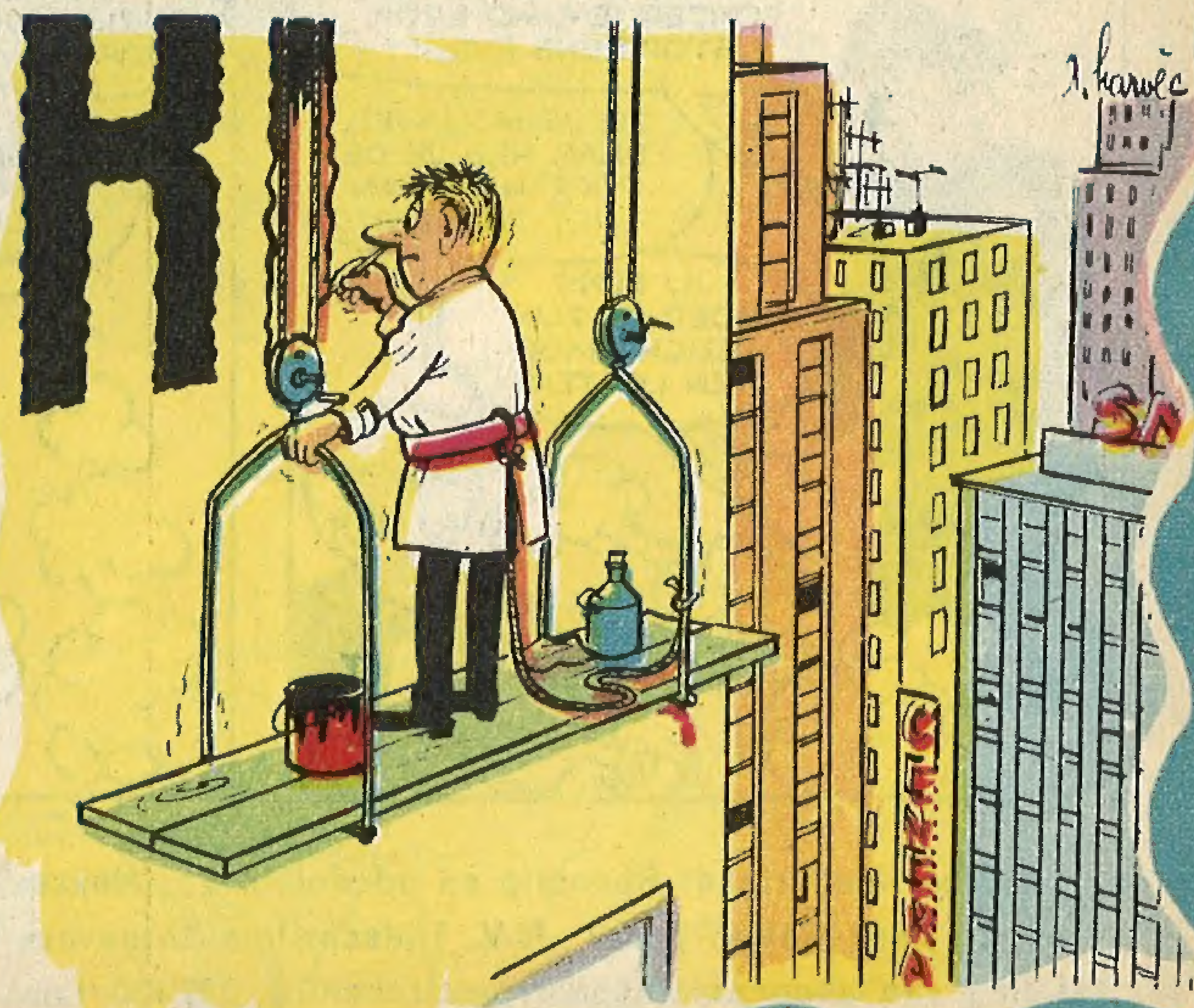
„Zeg, heb jij mijn ski's soms ergens gezieh?"

Sabotage.

„Ik ben begonnen in een vlooientheater, maar mijn ogen zijn niet meer zo best!"

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.